

พ่ายรัก มาเฟีย

มณีจันทร์

คู่มั่น...เหตุแห่งความขัดแย้ง

กรุงเทพมหานคร เดือนกุมภาพันธ์

บ้านเรือนไทยหมู่ขนาดกว้างขวางมีซานเรือนเชื่อมถึงกัน อาณาบริเวณโดยรอบเต็มไปด้วยแมกไม้نانาพรรณให้ร่มเงาเขียวครึ้ม ล้วนแล้วแต่เป็นพันธุ์ไม้ไทยทั้งสิ้น ตั้งแต่มะลิ พุทธรักษา สายหยุด โมก ดอกแก้ว เล็บมีอนาง เฟื่องฟ้า ต้นปีบ และอีกหลากหลายสายพันธุ์ที่หายากร้วบ้านเป็นกำแพงคอนกรีตสูงประมาณสองเมตร เมื่อมองเข้ามาก็เห็นเพียงยอดเรือนไทยสูงลิบๆ ในดงหมู่ไม้เท่านั้น

แสงจากดวงอาทิตย์ยามจะลับขอบฟ้าในเวลาเกือบพลบค่ำ สาดส่องซานเรือนกว้างที่เชื่อมต่อกัน ร่างอรชรในชุดกระโปรงหลวมๆ สีเหลืองจางจนเกือบขาว กำลังนั่งหน้าทีวีควมวดกั่มหน้ามองสิ่งมีชีวิตขนาดเล็กซึ่งว่ายตามกันไปมาในกระถางบัวขนาดใหญ่อย่างเหม่อลอย

“แพงทำอะไรอยู่”

เสียงใสที่ดังขึ้นในทันใด ทำให้ร่างที่กั่มต่ำสะดุ้งเฮือก ยึดตัวตรงในทันที เผยวงหน้าเรียวแบบไทยแท้ตั้งดงามราวกับนางในวรรณคดี เสียแต่วงหน้านั้นไม่ได้ยิ้มหวานรับคนเรียกซานอย่างทีควรจะเป็น

แสงสุดท้ายของวันส่องกระทบดวงหน้าสีเหลืองล่อตาให้ดูผุดผาด คิ้วโค้งเรียวได้รูปแทบไม่ต้องกัน ดวงตาเรียวงามคล้ายตาหงส์

หมกมุ่นระคนเศร้า ซึ่งในยามปกติมักจะแพรวพราวและติดแวววาวจนถูกโด่งเล็กรับริมฝีปากสีทับทิม เส้นผมสีดำเป็นลอนยาวถึงกลางหลัง รูปร่างอ่อนแอขึ้นสูงกว่าห้าฟุตสี่นิ้วเล็กน้อยตามแบบฉบับสาวไทย

“เพื่อน แพงตกใจหมดเลย” หม่อมหลวงพรราวพิลาศ อัครเดโชวัยยี่สิบเอ็ดปี หันไปต่อนางสาว คิ้วเรียวสวยขมวดมุ่น จ้องร่างออรศรคล้ายกันแต่สูงกว่าเธอราวหนึ่งนิ้ว

ใบหน้าของหม่อมหลวงแพรวพรรณราย อัครเดโช ประพิมพ์ประพายคล้ายกับพี่สาว แต่ผิวออกขาวใสอมชมพูดูสุขภาพดี ผมยาวสลวยสีดำสนิทเหยียดตรงถึงกลางหลัง ดวงตานั้นกลมโตเป็นประกายระยับแบบคนอารมณ์ดีอยู่เป็นนิตย์ คนที่ช่างสังเกตจึงมักมองว่าสองพี่น้องต่างกันค่อนข้างมาก

“ทำไมต้องตกใจด้วย แพงกำลังคิดอะไรอยู่ ทำไมทำหน้าที่อย่างนั้นล่ะ”

แพรวพรรณรายเอียงคอมองพี่สาวที่เกิดก่อนหนึ่งปี ตากลมโตจ้องใบหน้าเหลืองนวลเหมือนเครื่องสแกนขั้นดี นักศึกษาสาวปีสุดท้ายในคณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยชั้นนำของรัฐยกนิ้วขาวเรียวยาวริมฝีปากสีชมพูระเรื่ออย่างใช้ความคิด

“เรื่องที่คุณพ่อเรียกตัวเข้าไปหาแม่เลย ใช่ไหม”

“ทำไมรู้ล่ะ” พรราวพิลาศซึ่งหันหน้าหนีเพราะไม่อยู่ในอารมณ์อยากสนทนากับใคร หันกลับมามองน้องสาวใหม่ แม้จะสนิทสนมกันเท่าที่พี่น้องคู่นี้จะสนิทสนมกันได้ แต่นิสัยใจคอิต่างทั้งสองของหม่อมราชวงศ์พงศ์จักร์ อัครเดโช หรือคุณชายจักร์นั้น แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด

“ก็ตอนกลับมาจากสกอตแลนด์เมื่อวาน ตัวยังหน้าบานอย่างกับดอกไม้สีส้มสองกลีบ แต่พอคุณพ่อเรียกเข้าไปพบวันนี้ ออกมาก็เป็นอย่างนี้แล้ว” แพรวพรรณรายตอบ เลิกคิ้วสูงแล้วอมยิ้มเมื่อพี่สาวทำหน้ามึน

คนเป็นน้องมีนิสัยเยี่ยวจัดไม่สมกับหน้าตาคุณหนูของเจ้าตัว
แถมคณะที่เรียนก็ทำให้แพรวพรรณรายชอบทำตัวหัวทกกันชีวิตจนผู้เป็น
บิดาส่ายหน้าอย่างเอือมระอา แพรวพรรณรายใจกล้า ไม่กลัวใคร แม้จะ
มีมารยาทงดงามอย่างคนที่ได้รับการอบรมมาดี แต่หากมีเรื่องกับใคร
แล้ว วงจะต้องแตกกระเจิงด้วยฝีมือของเธอเกือบทุกครั้ง ทว่าบุคลิก
อันร่าเริงสดใสเต็มไปด้วยอารมณ์ขัน ซ่างพูด ซ่างประจบเอาใจคนที่
เธอรัก ก็ทำให้เป็นที่นิยมของคนรอบข้างมากมาย

ต่างกับผู้เป็นพี่สาวที่ดูเรียบร้อยอ่อนหวานละมุนละไม พูดน้อย
กว่า ด้วยถนัดใช้ความเงียบเอาชนะมากกว่าการโต้เถียง แต่ยามใด
ที่พราวพิลาศลุกขึ้นมาต่อสู้ด้วยเหตุผล แม้แต่หม่อมราชวงศ์พงศ์จักร์
ผู้เป็นบิดาก็ยังต้องรับฟัง ทว่า...ไม่ใช่ในครั้งนี่

“คุณพ่อจะให้เราหมั้น” หญิงสาวตอบแล้วก้มหน้าคอดอก

“ฮ่า! หมั้นกับใคร ทำไมเพื่อนไม่เห็นรู้เรื่องเลย” น้องสาวเสียงดัง
ขึ้นมาอีกนิด แล้วเข้ามาประชิดตัวพี่สาว

“คุณชายอัคร หม่อมราชวงศ์อัครษ์ อาเซอร์ พัฒนจักรพงศ์
เจ้าของรีสอร์ทที่กระบี่ คุณพ่อบอกว่าเพื่อนสนิทของคุณพ่อ ท่านอัครวิทย์
ท่านพ่อของคุณชาย เคยสู้ขอเราเอาไว้ตั้งแต่สมัยท่านยังหนุ่ม ตอนนี่
ท่านสิ้นชีพิตักษัยไปแล้ว คุณชายเลยให้ทนายทวงถามมาว่าทางเรายัง
อยากจะแต่งงานอยู่อีกไหม”

“อ๋อ...ทำน่าเกลียด ก็ถ้าพ่อเขาตายแล้ว ทำไมยังอยากแต่งงาน
กับตัวอยู่อีก แล้วถ้าเขาอยากแต่ง ทำไมไม่มาหาคุณพ่อด้วยตัวเอง
ทำไมต้องให้ทนายมาถาม เอ๊ะ! เดียวนะ ซ่อนนี่คูนๆ” สาวน้อยวัยยี่สิบปี
ยื่นหัวคิ้วเข้าหากันอย่างใช้ความคิด ตาเรียวสวยของพราวพิลาศหันมา
มองเศร้าๆ จนน้องสาวตีดนิ้วขาวเรียวดังเปาะ

“อ้อ! เรานี้ก็ออกกะ ถ้าจำไม่ผิดจะต้องเป็นนายหัวอัคร ลูกครึ่ง
ไทย-อเมริกันที่เพิ่งเปิดรีสอร์ทสุดหรูเอาใจมหาเศรษฐีกับพวกคนดังให้ไป

พักบนเกาะส่วนตัวของเขาที่กระบี่แน่ๆ นายคนนี้รวยมากแต่ไม่เคยเปิดตัวมาก่อน จนกระทั่งไม่กี่ปีมานี้เอง ว่ากันว่าเขาเป็นเจ้าของโรงแรมห้าดาวหลายแห่งทางใต้ ทั้งหาดใหญ่ ภูเก็ต ตรัง และกระบี่ ก็มรดกตกทอดทางบรรพบุรุษฝ่ายพ่อนั่นแหละ แล้วเขายังมีเกาะส่วนตัวด้วย ตั้งจนได้ขึ้นนิตยสารการท่องเที่ยวระดับโลกเลยทีเดียว เมื่อเร็วๆ นี้ราชานักค้าเงินอย่างมิลสเตอร์ไครซ์ตันยังมาฮันนีมูนสวีตกับภรรยาเป็นการส่วนตัวที่นั่นอยู่เลย”

“เพื่อนรู้ดีจังนะ” พรราวพิลาศยิ้มออกมานิดๆ ทำให้น้องสาวแบะปาก

“รู้สิ ก็เราเป็นนักข่าว พ่อคนนี้เขาดวงดาราฮอลลีวูดเสียจะแพง เขาตั้งอยู่ที่อเมริกา เห็นว่าเพิ่งกลับมาเมืองไทย แล้วก็มาสร้างรีสอร์ทที่เกาะส่วนตัวนั่นแหละ คนไทยเลยพอจะรู้จักขึ้นมาบ้าง แต่เขาไม่ชอบสังสรรค์กับไฮโซบ้านเรา แต่เพื่อนว่าอีกเดี๋ยวคนก็คงจะเห่อฟิลิก ชอบนักละไอ้พวกลูกครึ่งเนี่ย แถมยังเป็นมหาเศรษฐีแบบนี้ก็คงจะยิ่งดังไปใหญ่”

“เรียนยังไม่จบสักหน่อยก็บอกว่าเป็นนักข่าวเสียแล้ว” พรราวพิลาศหัวเราะเบาๆ กับความช่างเจรจาของน้องสาว

“อีกไม่ถึงปีเราก็จบแล้ว ว่าแต่แพงเถอะ ทำไมไม่บอกคุณพ่อว่าตัวไม่อยากหมั้นไม่อยากแต่งงาน เขาเป็นเพลย์บอยออกอย่างนั้น คุณพ่อยังอยากได้มาเป็นลูกเขยอยู่อีกหรือ” น้ำเสียงของแพรวพรรณรายบอกถึงความไม่พอใจ

“คุณพ่อบอกว่าจะต้องรักษาสัญญาจริงๆ ท่านว่าจะแก้งลิ้มไปแล้วถ้าเขาไม่ทวงถามมา ตัวท่านเคยรับปากเอาไว้ก็ไม่อยากผิดคำพูดเลยขอให้แพงรับหมั้นเอาไว้ก่อน”

“คุณพ่อนี่คิดยังไงนะ ตอนนี่โลกมันไปถึงยุคไหนแล้ว ยังจะมาบังคับให้ลูกสาวตัวเองหมั้นอีก เคยเห็นหน้ากันหรือก็เปล่า เกิดเขารูบหัวตัวดำเป็นเงาะป่าจะทำยังไง”

“เขาน้ำตาตมามาก คุณพ่อเอารูปให้ดูแล้ว”

พราวพิลาศตอบแล้วก็ถอนใจเฮือกใหญ่ ไม่มีที่ท่าปลาบปลื้มกับสิ่งที่พูดถึงเลยสักนิด จิตใจหดหู่จนไม่อยากดูน้องสาวที่พูดจาไม่เรียบร้อยอย่างที่ชอบทำ เธอเองเพิ่งเรียนจบ อยากเรียนต่อปริญญาโทและทำงานในกระทรวงการต่างประเทศเหมือนบิดาอย่างที่ตั้งใจเอาไว้ พอกลับมาหวังจะอดอ้อนบิดาเพื่อจะเดินตามความฝัน แต่กลับต้องมาฟังข่าวที่เหมือนฟ้าผ่าลงกลางกระหม่อม เรื่องที่อยากจะทำต่ออยากจะทำเลยยังไม่ได้พูดกันจนถึงตอนนี้

“หล่อแล้วยังไงจะ มันจะทำให้ตัวอยู่กับเขาแล้วมีความสุขหรือแค่ไม่ได้อยู่ด้วยกันเพราะความรักก็แย่มากแล้ว นี่เขายังคบผู้หญิงมาแล้วร้อยเอ็ดเจ็ดย่านน้ำ แต่งงานแล้วจะเลิกเจ้าชู้หรือเปล่านั้นไม่รู้เลย” น้องสาวขู่ฟ้องราวกับราชินิกุลหนุ่มมาเย็นอยู่ตรงหน้า

“ปกติคุณพ่อมีเหตุผลมาก แต่ทำไมรอบนี้ถึงไม่ยอมฟังเราเลยก็ไม่รู้” พราวพิลาศว่า ก็มองอ่างบัวอีกครั้งอย่างใจลอย ทำให้สาวน้อยอีกคนมองมาด้วยความเห็นใจจนต้องเข้ามากุมมือพี่สาวเอาไว้

“เดี๋ยวเพื่อนจะช่วยพูดเอง คุณพ่อต้องฟังเราสิ หรือไม่อย่างนั้นเราจะหาประวัติของอิตานี้ไปให้คุณพ่อดู ว่าเขาไม่เหมาะสมกับแพงยังไง ตัวเรียบร้อยออกอย่างนี้ เกิดหมั้นหมายแต่งงานกันไป จะเถียงสู้เขาไหวหรือเปล่านั้นไม่รู้” คนหวงพี่สาวช่างมือคตคิดไปไกล

“เราพยายามแล้ว แต่คุณพ่อยืนยันคำเดิม” พราวพิลาศเม้มปากน้ำตาซึม แต่ไหนแต่ไรมาบิดาไม่เคยบังคับใจเธอเลยสักครั้ง

แพรวพรรณรายเห็นอาการนั้นแล้วก็รวบตัวพี่สาวเข้ามากอดอย่างปลอบประโลม “ไม่เอาน่า อย่าขี้แยสิ ถ้าคุณพ่อบังคับจริงๆ เราก็ต้องหาทางออก เพื่อนไม่ยอมให้คุณพ่อมาบังคับตัวหรอก”

“แล้วเพื่อนจะช่วยเรายังไง”

“ยังไม่รู้ ขอคิดดูก่อน” สาวน้อยว่า ลูบแผ่นหลังบอบบางของ

พี่สาวเบาๆ อย่างรักใคร่

แม้พราวพิลาสจะไปเรียนที่สกอตแลนด์มาเกือบสี่ปี แต่ไม่ได้ทำให้ความผูกพันของสองพี่น้องห่างเหินกันเลย เพราะทั้งคู่ติดต่อกันอยู่ตลอด อีกทั้งทุกปีแพรวพรรณรายจะเดินทางไปเยี่ยมพี่สาวพร้อมกับบิดาเสมอ เว้นปีที่แล้วที่ต้องฉายเดี่ยวไปเยี่ยมพราวพิลาสซึ่งขณะนั้นศึกษาอยู่ในปีสุดท้ายที่มหาวิทยาลัยเอดินบะระ¹ เพียงลำพัง เพราะบิดาไม่ว่าง

“คุณเพื่อน คุณแพง คุณชายอรอับประทานอาหารอยู่ค่ะ”

“ไปแล้วค่ะ แม่ศรี” แพรวพรรณรายเป็นฝ่ายผละออกจากพี่สาวก่อน เพื่อหันไปชวนรับเสวยใส

“มาเย็นทำอะไรกันอยู่ตรงนี้ค่าๆ มีดๆ ค่ะ”

คนถามเดินออกมาจากในบ้าน มุ่งตรงมายังชานเรือน ก่อนที่จะเปิดไฟ ทำให้พราวพิลาสรีบเช็ดน้ำตาออกทันทีเพื่อรับหน้าหลอศรี ซึ่งพวกเธอเรียกว่า ‘แม่ศรี’ แม้ว่าอีกฝ่ายจะเป็นน้องเลี้ยงของลดาวัลย์ มารดาของสองพี่น้องซึ่งเสียชีวิตไปแล้วตั้งแต่ทั้งคู่ยังเรียนอยู่ชั้นมัธยมปลาย ทว่าลอศรีเฝ้ามองตัว เปรียบตัวเองเหมือนผู้อาศัย เธอทำงานและรับเงินเดือนโดยไม่ได้ออกเรือนตั้งแต่สมัยที่ลดาวัลย์แต่งงานกับหม่อมราชวงศ์พงศ์จักรีใหม่² ความที่ช่วยเลี้ยงหลานทั้งคู่จนโตด้วยความรัก เสมือนเป็นแม่อีกคน ลดาวัลย์จึงสอนให้ลูกสาวเรียกน้องเลี้ยงว่าแม่ศรี แต่ลอศรีกลับเรียกหลานสาวทั้งสองว่าคุณเพื่อนกับคุณแพง แม้จะบอกรให้เรียกแค่ชื่อเท่านั้น

¹ มหาวิทยาลัยเอดินบะระ (The University of Edinburgh) ก่อตั้งเมื่อปี ค.ศ.1583 เป็นมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงในด้านการสอนและการวิจัย ตั้งอยู่ที่เมืองเอดินบะระ สกอตแลนด์ ซึ่งถือเป็นหนึ่งในชาติสมาชิกของสหราชอาณาจักร มหาวิทยาลัยเอดินบะระเป็นหนึ่งในมหาวิทยาลัยโบราณของสกอตแลนด์ และเป็นหนึ่งในมหาวิทยาลัยที่ใหญ่ที่สุดและมีชื่อเสียงที่สุดในสหราชอาณาจักร

“กำลังจะเข้าไปแล้วละคะ พอดีคุยกันเพลิน แม่ศรีอาบน้ำแล้ว
แน่ๆ หอมฟุ้งมาเชียวนะ”

“คนแก่หอมไปก็เท่านั้นละคะ”

สตรีไทยวัยเพียงสี่สิบปีบอกหลานสาวเสียงอ่อน ร่าจระหงยัง
รักษาทรวดทรงไว้ได้อย่างดี เพราะดูแลตัวเองอยู่เสมอและไม่เคยมีบุตร
ทำให้ลอคศรีดูอ่อนกว่าวัยเล็กน้อย แม้ใบหน้านั้นไม่งามโดดเด่นแต่ก็งาม
ชวนพิศ แต่การแต่งกายด้วยผ้าถุงสำเร็จและเสื้อผ้าไหมเรียบๆ สีอ่อน
แล้วมวยผมไว้ที่ท้ายทอยราวกับคนสูงอายุ ทำให้แพรวพรรณรายซึ่งตรง
เข้าไปกอดเอวอย่างประจบย่นจุมูกเฟ่งมองอย่างไม่สบอารมณ์

“วันหลังเพื่อนจะต้องเลือกซื้อเสื้อผ้าให้แม่ศรีเองซะแล้ว อะไรกัน
คะเนี่ย อายุก็เท่านั้นแต่แต่งตัวราวกับสาวแก่”

“ก็แม่ศรีแก่แล้วจริงๆ นี่คะ คงไม่มีหนุ่มคนไหนเห็นสาวอายุสี่สิบ
ยังสาวอยู่แน่ๆ”

“โธ๊ย! แก่เกอที่ไหนกันละคะ วันที่ไปเชียร์เพื่อนที่มหาวิทยาลัย
เพื่อนๆ ของเพื่อนยังขอจีบเพราะนี่กว่าเป็นพี่สาว”

“ดูพูดเข้า น่าเกลียดจริงเชียวนะ ใครมาได้ยินมันจะไม่งามนะคะ
เพื่อนของคุณเพื่อนก็เหมือนลูกๆ ของแม่ศรี” ลอคศรีทำหน้าบึ้งยาก
ยอมให้หลานสาวคนรองโอบเอวเดินเข้าไปในบ้าน ฟังเสียงชวนคุยจ้อยๆ
จึงไม่เห็นพราวพิลาศที่เข็ดน้ำตาจนแห้งแล้วเดินตามหลังมา

ไม่มีใครอยากให้ลอคศรีคิดมาก เพราะเธอเป็นคนใจอ่อนและ
ซื่อกังวลเหลือเกิน หากราชสกุลอัครเดโชคนใดไม่สบาย มีปัญหา หรือ
ทะเลาะกัน ไม่ว่าจะด้วยเรื่องอะไรก็ตาม ลอคศรีจะทุกซื่ใจไปด้วย
ราวกับความทุกข์นั้นเป็นของตัวเอง ทว่าแม่จะเป็นคนใจอ่อน ลอคศรี
กลับดูแลเรือนไทยหมู่หลังนี้มาเป็นเวลากว่าสี่สิบปีได้อย่างไม่มีขาดตก
บกพร่อง สมกับที่ลดาวัลย์ให้ความไว้วางใจ

“ก็เพื่อนพูดเรื่องจริง แม่ศรีจะมาเก็บตัวอยู่แต่ในบ้านทำไมคะ

“ไม่เอาละ เดี่ยวพุงนี้วันเสาร์ เพื่อนไม่มีเรียน แพงก็เพิ่งกลับมา เราขอ
คุณพ่อออกไปชอปปิงกันดีกว่า”

“สาวๆ ไปกันเถอะค่ะ แม่ศรีอยากอยู่บ้าน”

“ไม่เอา พุดอย่างนี้เพื่อนจะโกรธจริงๆ ด้วย โช้ใหม่แพง”

“โช้ค่ะ นี่แพงซื้อของจากสกอตแลนด์มาฝากแม่ศรีตั้งหลายอย่าง
แต่ยังไม่ได้ซื้อออกจากกระเป๋าเลย เดี่ยวคืนนี้แพงจะเอาไปให้ที่ห้องนะคะ”
คนที่เข็ดน้ำตาจนแห้งเดินมากอดแขนอีกข้างของผู้สูงวัยกว่าจนลอคศรี
ยิ้มอ่อนโยน

ผู้เป็นมารดาเฝ้าบอกเธอกับน้องสาวเสมอว่าหากวันหนึ่งวันใด
ท่านไม่อยู่แล้ว ห้ามทอดทิ้งลอคศรีเด็ดขาด แต่ถึงไม่มีใครสั่ง พราว-
พิลาศและแพรวพรรณรายก็รักอีกฝ่ายเหมือนเป็นมารดาอีกคนอยู่แล้ว

“อ๊วย! ซื้อมาทำไมให้เปลืองเงินเปลืองทองล่ะคะ ที่นั่นค่าใช้จ่าย
ออกจะแพง อะไรๆ ก็เป็นเงินเป็นทอง ไม่เหมือนบ้านเรา”

“แพงทำงานพิเศษหาเงินเองนะคะ ไม่ได้ใช้เงินคุณพ่อสักหน่อย”

“จริงหรอคะ ตายจริง คุณชายท่านส่งไปเรียนหนังสือ น่าจะ
ตั้งใจเรียน ทำงานหาเงินเองให้เหนื่อยทำไมกันล่ะคะ” แม้จะถามเช่นนั้น
แต่ดวงตาที่มองหลานสาวคนโตก็ฉายแววปลาบปล้ำมจนพราวพิลาศ
ยิ้มแฉ่ง ลืมความทุกข์ของตัวเองไปได้ชั่วขณะ

“ก็แพงอยากซื้อของฝากแม่ศรีกับคุณพ่อ แล้วก็เพื่อนกับน้อง
เพลินนี่คะ แต่ถ้าใช้เงินที่คุณพ่อส่งไปให้ แพงก็เดาได้เลยว่าแม่ศรีจะต้อง
มาบ่นใส่แพงแหยงๆ แพงก็เลยไปทำงานพิเศษ” หม่อมหลวงสาวทำปาก
ยื่นเป็นกุหลาบตูม ชบแก้มลงกับบ่าหอมละมุนของผู้สูงวัยอย่างประจบ
เอาไว้

ไม่ยากอดคิดว่าความจริงเธอเริ่มทำงานหาเงินเก็บตั้งแต่ตอนปี
หนึ่งเทอมสอง เมื่อนำเงินก้อนนี้ไปรวมกับเงินที่เก็บหอมรอมริบจาก
ค่าใช้จ่ายส่วนตัวที่หม่อมราชวงศ์พงศ์จักร์ส่งให้เป็นประจำทุกเดือน

พราวพิลาศก็มีเงินฝากเป็นของตัวเองพอสมควร

“คุณแพงของแม่ศรีเก่งจัง”

“ก็อยากกลับมาหาแม่ศรีเร็วๆ นี่คะ ตกลงพุงนี้เราออกไปชอปกันนะ ไปเดินเจเจ² ก็ดีเหมือนกัน แล้วค่อยไปต่อที่สยามกับเอ็มบีเค³ แพงอยากได้เสื้อผ้าใหม่ๆ เหมือนกัน ชุดที่แพงเอากลับมาด้วยก็มีแต่แบบหนาๆ สำหรับใส่เมืองหนาว ส่วนเสื้อผ้าเก๋าก็ยกให้น้องเพลินไปเกือบหมดแล้ว”

น้องเพลินที่พราวพิลาศเอ่ยถึงคือ พิชญดารา อัครเดโช สาวน้อยวัยยี่สิบปีเท่ากับแพรวพรรณราย ญาติสาวคนนี้มีนิสัยบางอย่างเหมือนลออศรี คือเจียมตัว แม้จะเป็นหลานแท้ๆ แต่ก็คิดเสมอว่าตัวเองเป็นคนที่หม่อมราชวงศ์พงศ์จักร์เอามาเลี้ยง

มารดาของพิชญดาราคือหม่อมราชวงศ์พันธุ์วดี มีศักดิ์เป็นน้องสาวแท้ๆ ของหม่อมราชวงศ์พงศ์จักร์ ซึ่งหนีตามผู้ชายไปตั้งแต่ยังเป็นสาวรุ่น นำความเสื่อมเสียมาสู่ราชสกุลอัครเดโชจนถูกตัดออกจากวงศ์ตระกูล ทว่าโชคร้ายที่เธอเลือกทางผิด สามีของหม่อมราชวงศ์พันธุ์วดีเป็นนักพนันตัวยง หลังจากใช้ทรัพย์สินที่ภรรยานำติดตัวมาหมดก็ปล่อยให้ละลายเลยภรรยา ทำให้มารดาของพิชญดาราเสียใจมาก จะกลับมาหาครอบครัวก็อับอายขายหน้า ด้วยตอนนั้นกำลังตั้งท้องตั้งๆ ที่ยังไม่ได้แต่งงาน

เมื่อคลอดลูกแล้วจึงเฝ้าทำงานเลี้ยงดูลูกสาวด้วยความอดทน วันดีคืนดีสามีของเธอก็กลับมาขอเงินไปเล่นการพนัน หากไม่ให้ก็ขู่จะเอาเรื่องของเธอไปขายให้นักหนังสือพิมพ์ หม่อมราชวงศ์พันธุ์วดีก็กลัว

² เจเจ เป็นคำเรียกย่อๆ หมายถึงตลาดนัดจตุจักร (JJ Market) ตลาดนัดแห่งใหญ่ใจกลางกรุงเทพฯ เป็นที่นิยมของชาวชอปปิ้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ

³ เอ็มบีเค (MBK) ย่อมาจากมานูญครอง เป็นห้างสรรพสินค้าชื่อดังของเหล่านักชอปปวยรุ่น

ครอบครัวจะเสื่อมเสียมากขึ้น จึงยอมตัดปัญหาด้วยการให้เงินไปทุกครั้ง งานหนักและความทุกข์ทำให้ราชินิกุลสาวร่างกายทรุดโทรม แต่ก็สู้เก็บอาการนั้นเอาไว้เพราะสงสารและกลัวลูกสาวจะไม่ยอมเรียนหนังสือ แต่ทำยที่สุดสังขารก็พ่ายแพ้แก่โรคร้าย เมื่อพิษผดุดาราอายุได้สิบห้าปี ประกอบกับสามีนักพนันที่วนเวียนเข้าออกในชีวิตถูกฆ่าตายในบ่อนโกโรโกโสแห่งหนึ่ง หม่อมราชวงศ์พันธุ์ดีจึงหอบลูกสาวมาขอพึ่งบุญของพี่ชาย ทว่าจากนั้นเธอมีชีวิตรอดอยู่ได้เพียงหนึ่งปีเท่านั้นก็จากไปด้วยโรคร้ายที่มารุมเร้า

“เอาสิคะ แต่แม่ศรีไปช่วยถือของอย่างเดียวนะ”

“โอ๊ย! ถ้าพูดอย่างนั้นก็ไม่ไปละคะ นั่งอยู่ที่บ้านดีกว่า แต่ยังไงพรุ่งนี้แม่ศรีก็ต้องยอมให้เพื่อนแต่งตัวให้ด้วย”

การสนทนาหยุดลงเมื่อทั้งหมดเดินมาถึงโต๊ะอาหาร หม่อมราชวงศ์พงศ์จักร์นั่งรออยู่แล้วที่หัวโต๊ะ ร่างสูงของราชินิกุลวัยกลางคนยังดูสง่างามสมวัย สายตาจับจ้องอยู่ที่ใบหน้าของลูกสาวคนโตที่หลบตานั่งบนที่นั่งตัวเองด้วยความหนักใจ

“พ่อนี้กว่าแพงจะหลับอยู่เสียอีก ก็เลยให้แม่ศรีไปตาม”

“แพงนั่งเล่นอยู่นะคะ” สวายน้อยตอบเสียงเบา ตามองอาหารบนโต๊ะ ไม่สบตาบุพการีด้วยความน้อยใจ

“คุณพ่อ วันนี้มีงานจากกระทรวงหรือเปล่าคะ ถ้าไม่มีเดี๋ยวเพื่อนเข้าไปคุยด้วยได้หรือเปล่า”

“ทำไมถึงอยากคุยกับพ่อล่ะ อยากถามเรื่องเรียนอย่างนั้นหรือลูก”

“เปล่าค่ะ อยากถามเรื่องเรียนต่อของแพง” คำตอบนั้นทำให้พ่อลูกสบตากัน ก่อนที่หม่อมราชวงศ์พงศ์จักร์จะมองเลยไปยังห้องเลี้ยงของภรรยา ลอคนศรีหันมามองเพียงครู่ก่อนจะหันไปให้สัญญาณเด็กรับใช้เข้ามาเสิร์ฟอาหาร

“เดี๋ยวค่อยคุยกันเถอะลูก วันนี้แม่ศรีมานั่งทานด้วยกันสิ ลูกสาว
เพิ่งเรียนจบกลับมา”

“ดิฉันต้องขอตัวค่ะ ยังมีงานค้างอยู่ เดี่ยวคืนนี้ค่อยเข้าไปคุยกับ
คุณแพง” ลออศรีตอบเสียงอ่อน ทำท่าจะถอยออกไปเหมือนเคย เธอ
ไม่เคยร่วมโต๊ะอาหารนอกจากมาดูแลความเรียบร้อยตอนตั้งโต๊ะและเสิร์ฟ
อาหารในช่วงแรกเท่านั้น แต่เมื่อเรียวยของพราวพิลาศกลับจุดรั้งมือของ
เธอเอาไว้

“นั่งลงทานด้วยกันนี่ละค่ะ ไม่งั้นแพงอนจริงๆ ด้วย”

“แต่มันไม่เหมาะ”

“มันจะไม่เหมาะตรงไหนละคะ ก็แม่ศรีเป็นแม่เรา เป็นคนใน
ครอบครัว ไซ้ใหม่เพื่อน”

“ไซ้ซี ไซ้ใหม่คะคุณพ่อ”

“ไซ้ลูก” หม่อมราชวงศ์พงศ์จักร์ตอบ มองใบหน้าของลูกสาวคนโต
ที่ไม่ยอมพูดกับท่านตรงๆ เพราะคงโกรธ แล้วถอนหายใจยาว

“นั่งลงเถอะค่ะ แม่พูดกรองจำ หาจานชามมาเสิร์ฟให้แม่ศรีของ
ฉันทีซี แล้วคราวหน้าก็จัดที่ให้คุณแม่ของฉันเลย ไม่ต้องให้บอกแล้ว
นะจ๊ะ” คำเรียกขานว่า ‘คุณแม่’ เต็มปากเต็มคำนั้นทำให้ลออศรีเกิด
อาการกลืนไม่เข้าคายไม่ออก ไม่กล้าเหลือบมองคนที่นั่งอยู่หัวโต๊ะซึ่งเธอ
ถือเป็นเจ้าของาย

“คะคุณเพื่อน” คนที่ถูกเรียกขานว่าแม่พูดกรองรับคำเจ้านายสาว

“แต่คุณแพงคะ แม่ศรีมีงานต้องทำจริงๆ ค่ะ”

“มันจะยุ่งอะไรกันนักหนาละคะ แม่ศรีไม่ได้ทำงานให้บริษัทหรือ
ตลาดหุ้นเสียหน่อย แถมงานที่บ้านนี่ก็ได้เร่งรีบอะไร เดี่ยวค่อยไปทำ
ก็ได้ แพงเขากลับบ้านทั้งที อยากให้แม่ศรีนั่งทานข้าวด้วย แม่ศรีก็
รังเกียจเหอะคะ” พรราวพรรณรายมีสีหน้าเดือดเนื้อร้อนใจ แต่แววดตาเป็น
ประกายเจ้าเล่ห์

“โอ้ แม่คุณ พุดอะไรน่าตืออย่างนี้ละคะ คุณเพื่อนก็รู้ว่าแม่ศรีไม่ได้คิดอย่างนั้น”

“ถ้าไม่ใช่ก็นั่งลงเถอะคะ ไม่มีแม่ศรีนั่งด้วย เหมือนเราอยู่กันไม่พร้อมหน้าพร้อมตาทั้งครอบครัวยังไงก็ไม่รู้”

“เดี๋ยววันหลังก็อาจจะมีคนมานั่งเองละคะ” ลออศรีบอกหลานสาวเบาๆ ไม่ยอมนั่งลงตามแรงดึง ทำให้คนดิ่งนิ้วหน้า มองน้องสาวซึ่งกลอกตาไปมา พร่าวพิลาศจึงหันไปมองบิดาบ้าง หม่อมมราชวงศ์พงศ์จักร์ที่นั่งนิ่งเสียบอยู่นานเอ่ยเสียงเรียบเมื่อเห็นสายตาคาดคั่นจากลูกสาวคนโต

“ศรีนั่งลงทานข้าวกับลูกเถอะ”

“ดิฉันมีงานจริงๆ ค่ะคุณชาย ขอตัวก่อนนะคะ” ลออศรีดึงมือหลานสาวออกอย่างนุ่มนวลและเดินเข้าครัวไป ทำให้พุดกรองซึ่งหียบจานชามชุดใหม่ออกมามองตามอย่างงงๆ จนกระทั่งแพรวพรรณรายโบกมือให้เอาจานไปเก็บ

“เกิดอะไรขึ้นหรือคะ”

“คุณพ่อเขามีเพื่อนสนิทอยู่ที่กระทรวง ชื่อคุณหญิงนงนภัส เขาเคยมากินข้าวกับเราที่นี่”

“แล้วยังไงต่อ” คนที่ไม่ได้อยู่บ้านเสียนานไม่เข้าใจ หันไปมองน้องสาวกับบิดาสลับกันไปมาอย่างงุนงง

“แล้วเขาก็คงจะมาเป็นแม่เลี้ยงเราละมัง ไซ้ไหมคะคุณพ่อ”

“อย่าพุดเหลวไหลสิน้องเพื่อน ทานข้าวไปเถอะลูก”

สิ้นคำกล่าวของบิดา แพรวพรรณรายก็หันไปไล่คนรับใช้ให้ออกจากห้อง ทำเอาผู้เป็นบิดาโกรธจนหนดแทบจะกระดิก นับวันลูกสาวคนสุดท้ายต้องยิ่งทำตัวร้ายกาจขึ้นทุกทีจนท่านเองซักจะรับมือไม่ไหว แต่น่าแปลกที่ยอมลงให้ลออศรีแค่คนเดียว ทั้งที่น้องเลี้ยงของภรรยาท่านอ่อนโยนยิ่งกว่าใคร

และเพราะนิสัยของแพรวพรรณรายนั้นเหมือนกับลดาวัลย์ ภรรยาที่เสียไปแล้วไม่มีผิดเพี้ยน หากจะดูว่าหรือทำโทษ หม่อมมาราชวงศ์ พงศ์จักรก็ลำบากใจ เหมือนตัวเองกำลังทำร้ายจิตใจของภรรยาผู้ล่วงลับไปแล้ว

“อ้าว! ถ้าอย่างนั้นก็แปลว่าคุณพ่อไม่ได้สนใจเขาใช่ไหมคะ เพื่อนจะได้ไปบอกเขา ยายนวลนาถลูกสาวเขาจะได้เลิกปาวประกาศไปทั่วมหาวิทยาลัยเสียที่ว่าบ้านเขาจะมาดองกับบ้านเรา คนอะไรกล้าพูดหน้าไม่อาย ตัวเองเป็นฝ่ายหญิงแท้ๆ” แพรวพรรณรายย่อจมูก ขณะที่บิดาทำหน้านิ่ง กลับเป็นพี่สาวที่ออกปากเตือนเบาๆ

“เพื่อนพูดไม่น่ารักเลย พ่อเถอะ”

“คุณพ่อก็บอกมาก่อนสิว่าไม่ได้สนใจคุณหญิงนงนภัธ ถ้าจะให้เธอมาเป็นแม่เลี้ยง เราก็มีสิทธิ์รู้ไม่ใช่หรือคะ”

“ทานข้าวเถอะลูก ใครเขาอยากจะทำอะไรก็ให้เขาพูดไป”

คนเป็นพ่อถอนใจหนัก

“แล้วมันเรื่องอะไรคุณพ่อถึงจะมาบังคับให้แพงหมั้นกับคุณชายเพลย์บอยอะไรนั่นล่ะคะ” แพรวพรรณรายถามต่อ ตาวาว เมื่อไม่ได้เรื่องหนึ่งก็ต้องเอาอีกเรื่องหนึ่งแทน

“หยุดนะ! แพรวพรรณราย พ่อไม่เคยสอนให้ลูกสาวพ่อหยาบคายอย่างนี้ หนูไม่รู้จักคุณชายอัครเลย จะไปว่าพี่เขาอย่างนั้นได้ยังไง” น้ำเสียงเย็นชาเด็ดขาด พร้อมสายตาดำหนิติเตียนของหม่อมมาราชวงศ์ พงศ์จักร ทำให้ลูกสาวคนเล็กก้มหน้าลงอย่างสำนึกผิด แต่ยังไม่พ้อถามต่อ

“แล้วทำไมคุณพ่อต้องบังคับแพงด้วย”

“พ่อมีเหตุผลของพ่อ และพ่อก็บอกแล้วว่าให้หมั้นกันไปก่อนค่อยๆ ศึกษาดูใจกันไป ใ้ช้ว่าจะบังคับให้แพงแต่งงานนี้พรุ่งนี้”

“เหตุผลอะไรล่ะคะ แพงไม่ได้รักเขา ไม่เคยพบเขาเลย คุณพ่อ

ก็ทราบ” พรราวพิลาศถามเสียงสั้นเครือ

“แพงเองก็ยังไม่มีความรัก คุณชายอัครเองก็ไม่มีอะไรเสียหาย
ทำไมไม่ลองคบกันแล้วให้ออกาสพี่เขาตุลละลูก พ่อไม่อยากผิดคำพูดที่ให้
ไว้กับท่านอัครวิทย์”

“ถ้าเขาอยากหมั้นกับแพงจริง ทำไมเขาไม่มาที่นี่ล่ะคะ”

“เขาเชิญเราลงไปทีกระเป๋แทน มะรีนนี่พ่อจะลงไปส่งหนูแล้วค้าง
อยู่ด้วยสักสองวัน ลูกลองอยู่ที่นั่นสักพัก ดูซิว่าจะเข้ากับพี่เขาได้ไหม”

“คุณพ่อ เราเป็นฝ่ายหญิงนะคะ จะให้แพงไปพักบ้านเขา มัน...”

“พ่อไว้ใจเขา ไว้ใจลูกสาวของพ่อด้วย ทำเพื่อพ่อสักครั้งไม่ได้
เสียหรือลูก”

“ถ้าแพงไปแล้วเข้ากับเขาไม่ได้ล่ะคะ คุณพ่อจะทำยังไง”

“ถ้าเป็นอย่างนั้นจริง เราค่อยมาคุยกันใหม่ดีไหมว่าจะจัดการกับ
ปัญหานี้ยังไง”

พรราวพิลาศก้มหน้าลงด้วยความน้อยใจ น้ำตาเจียนจะหยด
ไม่เข้าใจความต้องการของผู้เป็นบิดาเลยแม้แต่น้อย ขนาดตอนเธอขอไป
เรียนต่อที่ต่างประเทศ เธอยังต้องเลือกมหาวิทยาลัยในเมืองที่มีญาติ
พักอยู่ ด้วยบิดาเป็นห่วง ไม่ไว้ใจให้เธออยู่คนเดียว แต่นี่กลับจะให้เธอไป
พักอยู่บ้านผู้ชายเพื่อศึกษานิสัยใจคอกัน ดูไม่เหมือนบิดาที่เธอเคยรู้จัก
เลยแม้แต่น้อย

“คุณพ่อไม่อยากเลี้ยงแพงแล้วหรือคะ แพงอยากเรียนต่อ อยาก
ทำงาน ยังไม่อยากมีคู่หมั้นตอนนี้”

น้ำเสียงสั้นพรวดของลูกสาวทำให้บรรยากาศบนโต๊ะอาหารเงียบงัน
หม่อมราชวงศ์พงศ์จักร์รามือจากช้อนอาหารที่รับประทานไปได้ไม่กี่คำ
แล้วลุกขึ้นเดินออกไปจากห้อง ทำให้คนที่เหลือหมดความอยากอาหาร
ไปโดยปริยาย

“โอ้ แพง เพื่อนจะเข้าไปพูดกับคุณพ่อเองนะ ว่าท่านมีปัญหา

อะไรกันแน่”

“คุณพ่อไม่รักแพงแล้วหรือ”

“อย่าพูดจาเหลวไหลอย่างนั้นสิ เราลงไปเดินเล่นที่สนามกันดีกว่านะ”

“ฮือ” สาวน้อยตอบรับเสียงซังกะตาย ปล่อยให้ห้องสาวจูงมือลงไปด้านล่าง

วันต่อมา สองพี่น้องออกไปชอปปิงกับลอคศรี แม่พราวพิลาศจะค่อนข้างเหม่อลอย แต่ก็ได้น้องสาวคอยกระตุ้นชวนให้เลือกซื้อเสื้อผ้า จนอารมณ์ของหญิงสาวกระตือรือร้นมาบ้างหลังจากได้ข้าวของใหม่มาหลายชิ้น

“นี่ไง ชุดนี้เป็นยังไง สวยหรือเปล่า แพงซื้อไว้ใส่ออกงานสิ ไม่แพงด้วยนะ”

“อืม ก็ดี”

หญิงสาวมองชุดสีส้มจางในมือของน้องสาว ซึ่งปักลวดลายสวยงาม เป็นดอกกุหลาบต่างๆ ตรงชายกระโปรง ทำให้เป็นชุดราตรีสั้นที่ดูหรูเรียบ และน่าจะใช้ได้หลายโอกาส

ตลอดทั้งวันพราวพิลาศเอาแต่เงี้ยวขีมิเพราะกำลังอยู่ในภวังค์ความคิด ตอนนี้อยู่แต่ตัดสินใจแล้วว่าจะทำอะไร แต่ยังไม่กล้าแม้แต่จะปรึกษากับน้องสาวคนเดียว คิดเอาไว้ว่าหากเดินทางไปถึงจุดหมายแล้วค่อยโทร. มาขอโทษบิดาและบอกแพรวพรรณราย หญิงสาวจึงตัดสินใจไม่ซื้ออะไรมากเพราะมีเสื้อผ้าที่เหมาะสมกับสภาพภูมิอากาศของสถานที่ซึ่งหมายมาดในใจเอาไว้แล้ว

“ตัวเป็นอะไรไปหรือเปล่านั้นแพง วันนี้คุณพ่อออกไปทำงานที่กระทรวงแต่เช้า เราตื่นไม่ทัน ยังไม่ได้เจอหน้าท่านเลย เอาไว้เราจะช่วยคุยให้เย็นนี้ละ คุณพ่อคงหายโกรธแล้วละ”

แพรวพรรณรายซึ่งรู้ตัวดีว่าเป็นลูกสาวที่หม่อมราชวงศ์พงศ์จักร์โปรดปรานกระซิบบอกพี่สาว ขณะที่ลออศรีกำลังเลือกเสื้อผ้าให้ตัวเองอยู่ แม้จะพูดคุยอยู่กับพี่สาว แต่สายตากลับจับจ้องชุดในมือของผู้เป็นน้ำ เมื่อเห็นไม่เข้าท่าก็ปราดเข้าไปแย่งออกจากมือ แล้วนำไปแขวนไว้บนราว ก่อนจะเลือกชุดที่ตัวเองชอบใส่มีอน้ำสาวแทน เป็นอย่างนี้มาแล้วหลายชุดจนลออศรีได้แต่ชุดที่หลานสาวคนเล็กเลือกให้ คนเลือกก็กระหิมยิ้มย่อง อมยิ้มด้วยความพึงพอใจที่ได้บังการชีวิตของคนอื่น

“เราไม่ได้เป็นอะไร คุณพ่อก็บอกไว้แล้วว่าให้มันเอาไว้ก่อนเฉยๆ”

“ฮึ! คุณพ่อก็แปลก แทนที่จะยอมบอกเราดีๆ ว่าทำไมต้องให้ตัวมัน ก็ไม่พูดเสียอย่างนั้น เมื่อคืนเพื่อนเข้าไปอ่านในเว็บไซด์ต่างประเทศ สมัยที่อิตาคุณชายนี้อยู่ที่อเมริกา โอ๊ย! ชื่อเสียงของเขาสุดๆไปเลย น่าแปลกกว่าทำไมเขาถึงอยากหมั้นกับแพงทั้งๆ ที่ไม่เคยพบหน้ากันเลย”

“นั่นสิ” เสียงใสตอบรับเนือยๆ

“แถมตอนนี้ยังมีข่าวควงกับสาวสังคมคนหนึ่ง เห็นว่าเพิ่งมาเยี่ยมเขาที่เกาะสวนตัวนั้น แล้วยังมีหน้าให้หนายมาทวงสัญญากับคุณพ่อเราอีก คนอะไรนิสัยไม่ดี”

แพรวพรรณรายไม่ชอบผู้ชายมากรัก แถมยังหวังพี่สาวคนสวยเลยหวังว่าคนที่จะมาเป็นพี่ชายของเธอจะต้องเป็นชายหนุ่มสุภาพเรียบร้อย นิสัยดีเกรดเอ และยอมให้พราวพิลาศควบคุมได้ คนที่ชอบควบคุมชีวิตคนอื่นคิดเองเสร็จสรรพ แล้วรีบปราดเข้าไปยื้อเสื้อตัวใหม่ที่ลออศรีหยิบขึ้นมาดูไปแขวนไว้ที่ราว จึงไม่ได้เห็นใบหน้านม่นมอมของพี่สาวเมื่อคิดว่าจะต้องจากบ้านไปไกลอีกครั้ง

“โอ๊ย! แม่ศรีเลือกอะไรกันคะนี่ ไม่เอาแล้ว ชุดนอนนะ มันต้องใส่แบบนี้ สีนี้ เห็นไหม สวยออกจะตาย”

“คุณแพง นี่มันไปมากเลยนะคะ แล้วก็ยังมีแต่สาวๆ เขาใส่กัน
ทั้งนั้น”

“ไปอะไรกันคะ ชุคนอนเขาเอาไวใส่ในห้องนอน จะต้องใส่สบายๆ
อยากออกมาข้างนอกก็สวมเสื้อคลุมทับเอา ขึ้นให้แม่ศรีเลือก คงจะเอา
ชุดที่มันคลุมตั้งแต่คอลงมาถึงข้อเท้าแน่ๆ มานี่ เดี่ยวเพื่อนเลือกให้เอง”

“คุณเพื่อนเลือกอะไรให้แม่ศรีก็ไม่รู้ แล้วแม่ศรีจะกล้าใส่ไหมคะนี่”

“ซื้อแล้วก็ต้องใส่สิคะ ไม่เชื่อรสนิยมเพื่อนหรือ นี่ไงคะ สวยไหม
เพื่อนว่าถ้าแม่ศรีใส่แล้วจะต้องแข่งกระเดือ” สาวน้อยเอ่ยจบก็ยกเสื้อ
ทาบทับร่างสูงระหงของแม่ทูนหัวท่ามกลางเสียงเชียร์ของพนักงานขาย
เพราะแพรวพรรณรายนั้นตาถึงและเลือกของเป็น ดูจากเสื้อผ้าที่เจ้าตัว
สวมใส่ซึ่งสวยสมวัยเหมาะกับบุคลิก

กว่าคนทั้งสามจะกลับถึงบ้าน โดยมีแพรวพรรณรายเป็นสารีก็
เป็นเวลาเกือบค่ำ หม่อมราชวงศ์พงศ์จักร์นั่งคอยอยู่แล้วในห้องรับแขก
เพื่อจะบอกลูกสาวว่าท่านให้เลขฯ ที่กระทรวงจองตัวเครื่องบินไปให้
เอาไว้ให้เรียบร้อยแล้ว

พราวพิลาศนั่งก้มหน้าเสียบไม่ตอบว่าอะไร เหมือนยอมจำนนต่อ
ข้อเสนอบิดา ทำให้หม่อมราชวงศ์พงศ์จักร์พอจะคลายใจลงไปได้
บ้าง สายตาที่มองลูกสาวจึงเต็มไปด้วยความเมตตา ในใจก็ได้แต่หวังให้
สองหนุ่มสาวรักกัน เพื่อความรู้สึกผิดในใจของท่านจะได้ลดลงไปได้บ้าง

2

ฟลอเรนซ์ นครแห่งความฝัน และการพบเพื่อนแปลกหน้า

พรราวพิลาศกระซิบผ้าพันคอ ก่อนลากกระเป๋าออกมาจาก สถานีรถไฟซานตามาเรียโนเวลลา⁴ ซึ่งตั้งอยู่ใจกลางเมืองฟลอเรนซ์ ประเทศอิตาลี

เธอเดินทางมาถึงนครแห่งความฝันแล้ว เมืองแห่งสถาปัตยกรรม ชั้นยอด แหล่งรวมงานศิลปะชิ้นเอก ศูนย์กลางผู้นำแฟชั่น เมืองที่สร้าง ศิลปินชื่อเสียงระดับโลกในแขนงต่างๆ และบรรยากาศอันเปี่ยมเสน่ห์ ของเมืองแห่งประวัติศาสตร์ หลังออกจากสนามบินกาลิเลโอ กาลิเลอี⁵ ซึ่งอยู่ห่างจากตัวเมืองฟลอเรนซ์ไปแปดสิบกิโลเมตร แล้วเดินทางมายัง ตัวเมืองฟลอเรนซ์โดยตัวรถไฟโดยสารแบบเที่ยวเดียว

“หนาวจังเลย”

⁴ สถานีรถไฟซานตามาเรียโนเวลลา (Firenze Santa Maria Novella) ถือเป็นสถานีรถไฟหลักๆ ของเมืองฟลอเรนซ์

⁵ สนามบินกาลิเลโอ กาลิเลอี (Galileo Galilei Airport) ตั้งอยู่ในเมืองปิซา ประเทศอิตาลี เป็นหนึ่งในท่าอากาศยานหลักของแคว้นทัสกานี โดยอีกแห่งหนึ่งคือ ท่าอากาศยานเปเรโตลาในฟลอเรนซ์ สนามบินแห่งนี้ตั้งชื่อตามกาลิเลโอ กาลิเลอี นักวิทยาศาสตร์ชาวเมืองปิซาที่มีชื่อเสียง

หลังจากออกจากสถานีรถไฟ พรราวพิลาศก็หาที่นั่งพักขาชั่วคราว
กางแผนที่เพื่อหาโรงแรมซึ่งจองเอาไว้เพียงหนึ่งคืน เธอตั้งใจจะโทร. หา
เพื่อนสมัยเรียนซึ่งอยู่ที่นี้ แต่เพราะหนีออกจากบ้านอย่างฉุกเฉิน
ด้วยกระเป๋าเดินทางเพียงใบเดียว กระเป๋าสะพาย และตัวสายการบินที่
จองได้ในนาทีสุดท้าย ทำให้ไม่ได้นัดเพื่อนเอาไว้

แต่เมื่อโทร. หา นีน่า อูเซลโล ที่สนามบิน หญิงสาวจึงได้รู้ว่ากว่า
เพื่อนสาวจะมารับเพื่อไปพักที่บ้านของเธอได้ก็ต้องอีกสองวัน เพราะ
ตอนนี้จำเป็นต้องเดินทางไปเยี่ยมญาติและทำธุระที่โรม

ไม่ถึงสามสัปดาห์ต่อมา พรราวพิลาศก็เช็กอินเข้าพักในโรงแรม
ไม่ใหญ่สักซึ่งอยู่ใกล้กับสถานีรถไฟ พร้อมกับจองเพิ่มอีกหนึ่งคืน และ
โชคดีที่โรงแรมยังว่าง แม้จะจองล่วงหน้าเอาไว้ไม่ถึงสี่สัปดาห์ แต่ก็
สามารถพักต่ออีกคืนได้ ร่างออรชรเดินเข้าไปในห้องพักขนาดเล็ก เครื่อง
ฮีตเตอร์ที่เริ่มทำงานส่งเสียงเบาๆ ในความเงียบสงบ อากาศช่วงเดือน
กุมภาพันธ์ยังหนาวจนต้องใส่โค้ต แต่ไม่ใช่ปัญหาสำหรับคนที่อาศัยอยู่
ในพื้นที่หนาวเหน็บอย่างสกอตแลนด์มาแล้วหลายปี

สาวน้อยเดินไปเปิดม่านหน้าต่างที่บอกร่มมองสิ่งก่อสร้างบริเวณ
รอบๆ พรราวพิลาศตั้งใจว่าพรุ่งนี้เช้าจะเดินเที่ยวให้ทั่วเมือง เธอจะยังไม่
โทร. หาบิดา ด้วยหวังว่าจดหมายที่ทิ้งไว้บนโต๊ะทำงานของท่านจะ
ทำให้บิดาไม่เป็นห่วงเธอเกินความจำเป็น และไม่โกรธมากที่เธอตัดสินใจ
หนีปัญหาที่นี้

อากาศในห้องเริ่มอุ่นขึ้น พรราวพิลาศจึงดึงผ้าพันคอออก ถอดเสื้อ
กันหนาวและรองเท้าบูต ก่อนจะหลับตาเอนกายลงบนเตียง หญิงสาว
ขดตัวนั่งอยู่ชั่วคราว ก่อนจะหลับไปเพราะเหนื่อยล้ากับการเดินทาง ตื่นขึ้นมา
อีกทีเพราะเสียงโทรทัศน์ที่เปิดเบอร์ชั่วคราวไว้ใช้ในอิตาลีโดยเฉพาะ

“เฮ้! แพง ฉันอาจจะไปช้าอีกวันหนึ่งนะ เธอจะพักอยู่ที่นั่นอีกคืน
ได้ไหม”

“ทีโอ นี่น่า ตายจริง ฉันเพิ่งจองโรงแรมเพิ่มไปอีกหนึ่งคืน เตี่ยพวก
ต้องขอเช็กหน่อยจ๊ะ” พรราวพิลาศยกมือขึ้นปิดปากหา

“ช่วงนี้นักท่องเที่ยวไม่เยอะมาก เธอน่าจะอยู่ได้นะ มิ ดิสปιαเซ⁶
นะสาวน้อย แต่ฉันจำเป็นจริงๆ” นี่น่าทำเสียงละห้อยมาตามสาย

“ไม่เป็นไรหรอกน่า เอาเป็นว่าฉันจะรอเธอมารับก็แล้วกัน”

“ถ้ามีปัญหาอะไร เธอต้องรีบโทร. หาฉันทันทีเลยนะ แล้วนี่
วางแผนจะไปที่ไหนบ้างละ” นี่น่าถามด้วยความรู้สึกผิด เพราะสมัย
เรียนหนังสืออยู่ด้วยกันที่เอดินบะระ เธอเคยชวนพรราวพิลาศมาเที่ยว
ฟลอเรนซ์หลายครั้งแล้ว แต่เพื่อนสาวไม่มีเวลามาสักที ครั้นเจ้าตัวมา
กะทันหัน เธอก็ติดธุระไม่สามารถมาต้อนรับขับสู้ได้ในทันที

“ก็ว่าจะไปรอบๆ เมืองนี่ละ พรุ่งนี้คงจะไปจัตุรัสซานลอเรนโซ⁷
ละมั้ง ถ้าไม่เหนื่อยมากก็อาจจะไปเดินพิพิธภัณฑต์ต่อ” พรราวพิลาศ
ยกไหล่ เดินคนเดียวไม่มีเพื่อนเจ้าถิ่นไปด้วยอาจจะไม่สนุกนัก เพราะเธอ
พูดภาษาอิตาลีได้ไม่กี่คำ พรราวพิลาศยื่นปากสีทาบทิมเคลือบลิปมันออก
มาน้อยๆ แล้วนอนหงายบนเตียงชวนคุยต่ออีกหลายประโยค กว่านี้น่า
จะวางสายไป

“ยังไงก็อย่าไปไกลมากนัก ฉันเป็นห่วง รอให้ฉันไปถึงแล้วจะพา
เธอเที่ยวเองตกลงไหมสาวน้อย”

“โอเค ไม่มีปัญหาอยู่แล้ว”

ร่างออรชรลุกขึ้นนั่งบนเตียงแล้วถอนใจเฮือก วันก่อนเธอยังอยู่
ที่บ้าน หวังจะอ่านบิดาขอเรียนต่อปริญญาโทในสาขาที่ตั้งใจเอาไว้

⁶ มิ ดิสปιαเซ (Mi dispiace) เป็นภาษาอิตาเลียน แปลว่า ฉันขอโทษ, ฉันเสียใจ

⁷ จัตุรัสซานลอเรนโซ (San Lorenzo) ถือเป็นย่านการค้าแห่งหนึ่ง มีสินค้าเกือบ
ทุกประเภทมาวางแผงขาย เกือบทุกวันจะพลุกพล่านไปด้วยผู้คนที่ต่างมาเดิน
เลือกซื้อสินค้า

สาวน้อยส่ายหน้าให้ตัวเอง พราวพิลาศไม่ได้อยากหนีมาที่นี้เลยสักนิด แต่ถ้าจะต้องให้ผืนใจตัวเองเพื่อรับหมั้นคนที่ไม่เคยรู้จักกันเลย เธอก็ทำใจไม่ได้ ยิ่งได้ยินคำพูดจากปากน้องสาวที่บอกว่า หม่อมราชวงศ์อัศวราชอะไรนั่น ใช้ชีวิตโลดโผนขนาดไหนในอดีตกระทั่งถึงทุกวันนี้ เธอก็ยิ่งกลัว

เธอหวังเพียงว่าการประท้วงด้วยการจากบ้านมาไกลจะทำให้บิดาใจอ่อนเลิกบังคับจิตใจเธอ แม้จะเป็นสาวไทยแท้เต็มตัว แต่พราวพิลาศก็ได้รับการศึกษาในต่างประเทศจนเป็นสาวหัวสมัยใหม่พอสมควร อีกทั้งได้รับถ่ายทอดอภัยาศัยที่นิยมตัดสินใจด้วยตัวเองมาจากมารดาอย่างเต็มที่ด้วย เธอไม่เชื่อว่าการแต่งงานด้วยการคลุมถุงชนจะประสบความสำเร็จ

‘คุณพ่อนี่ก็แปลก ทั้งที่คุณแม่ยอมถอนหมั้นกับคุณหมั้นที่ผู้ใหญ่เลือกให้เพื่อมาแต่งงานกับท่าน แต่ไหนเลยท่านกลับอยากจะทำบังคับลูกสาวตัวเองให้แต่งงานกับคนแปลกหน้า’ สาวน้อยทิ้งตัวลงไปบนที่นอนใหม่อย่างไม่เข้าใจ

พราวพิลาศตื่นขึ้นในวันรุ่งขึ้น อาบน้ำแต่งตัวด้วยเสื้อกันหนาวคอเต่าสีดำ ทับด้วยแจ็กเก็ตบุขนสัตว์สีน้ำตาลเข้ม กางเกงยีนตัวหนา และรองเท้าบูตหนังนุ่ม หยิบผ้าพันคอและหมวกไหมพรมอย่างละชิ้น เป็นอันพร้อมที่จะออกไปข้างนอก เธอแยกเงินส่วนหนึ่งเก็บเอาไว้ในช่องลับของกระเป๋าเดินทาง ก่อนจะติดเอกสารส่วนตัวพร้อมเงินอีกส่วนหนึ่งใส่ในเป้ แล้วสะพายไว้ด้านหลังเพื่อความปลอดภัยและช่วยกันความหนาวเย็น

สาวน้อยเดินเข้าไปในห้องอาหารของโรงแรม จัดการตักอาหารเข้าแบบบริการตัวเองให้ตัวเอง และเลือกนั่งติดกระจกเพื่อมองผู้คน โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวที่สัญจรผ่านไปนอกอาคาร

ปากกัดขนมปังปังๆ สลับกับจิบกาแฟร้อนและน้ำส้มคั้นสดที่สั่ง

เพิ่มเป็นพิเศษด้วยอารมณ์ที่สดชื่นขึ้นมาบ้าง พราวพิลาศตั้งใจว่าหลังกลับมาจากเดินเล่นในวันนี้จะโทร. ไปหาแพรวพรรณรายเพื่อดูสถานการณ์ที่บ้านเสียก่อนว่าบิดามีอาการอย่างไร

ตาสีดำสนิทคู่สวยมองผู้คนอย่างเพลิดเพลินจนกระทั่งเห็นสตรีร่างสูงระหงอวบอ้อมด้วยส่วนเว้าโค้งนางหนึ่งเดินมาแต่ไกล พร้อมกับมีชายสองคนในชุดคล้ายนักท่องเที่ยวนั่งหน้าตาเหมือนคนในพื้นที่เดินตามหลังในระยะประชิด สาวน้อยมองตามด้วยความอยากรู้ อยากเห็น เพราะสตรีคนดังกล่าวแต่งกายด้วยเสื้อผ้าแบรนด์เนมราคาแพง แถมยังคุยโทรศัพท์ไปเดินไปด้วยท่าทางเคร่งเครียดและสะพายกระเป๋าหนังสีน้ำตาลไว้ด้านหลัง

“อะไรกันเนี่ย เฮ้! ผู้หญิงคนนั้นกำลังจะถูกกรีดกระเป๋า ช่วยด้วยคะ!”

พราวพิลาศวางถ้วยกาแฟลงตั้งกึก แล้วรีบตะโกนเป็นภาษาอังกฤษสำเนียงผู้ดีชัดเปรี๊ยะ ตะโกนย้ำหลายครั้งให้คนช่วย หญิงสาวถลันตัวออกไปด้านนอกทันที พนักงานโรงแรมรีบตะโกนบอกสตรีคนนั้นอีกครั้ง ทำให้คนร้ายสองคนรีบวิ่งหนีเมื่อมีคนเห็นเหตุการณ์เข้า

“โอ ตายจริง กราเซีย⁸ โชคดีที่พวกคุณช่วย ไม่งั้นฉันจะต้องหมดตัวแน่ เพิ่งเบิกเงินมาเสียด้วย” สาวอิตาลีร่างระหงอวบอ้อมหันมาขอบคุณเบลบอยของโรงแรมซึ่งไปถึงตัวเธอก่อน

“ซินญอรินาเป็นคนเห็นแล้วบอกเราให้เตือนคุณนะครับ” เบลบอยนายนั้นผายมือมาที่พราวพิลาศซึ่งวิ่งมาถึงพอดี หญิงสาวจึงรีบถามเป็นภาษาอิตาลีเท่าที่ตัวเองพอทราบ

“ปาร์ ลา ลิง เกลส เซอ⁹”

⁸ กราเซีย (Grazie) เป็นภาษาอิตาลี แปลว่าขอบคุณ

⁹ ปาร์ ลา ลิง เกลส เซ (Parla l'inglese) เป็นภาษาอิตาลี แปลว่าคุณพูดภาษาอังกฤษได้ไหม

“ได้ค่ะ ชอบคุณมาก ถ้าไม่ได้คุณฉันจะต้องแย่งแน่ๆ ทาร่า กัสซีนี่ ยินดีมากที่ได้พบกับคุณ” สาวร่างสูงระหงยิ้มกว้างแล้วแนะนำตัวเองเป็นภาษาอังกฤษ เมื่อเห็นใบหน้าสวยหวานแปลกตาอย่างสาวเอเชียของพรราวพิลาส

เธอรีบเปิดกระเป๋าหยิบทิปปีให้เบลอบอยและกล่าวขอบคุณอีกครั้ง ก่อนที่พนักงานของโรงแรมจะโค้งรับและจากไป จากนั้นจึงหันมาจับมือกับสาวน้อยหน้าหวาน

“พรราวพิลาส อัครเดโซ ค่ะ”

“โอ...” ทาร่าทำตาโต แสดงความรู้สึกออกทางสีหน้าจนพรราวพิลาส หัวเราะคิก สาวอิตาเลียสูงกว่าเธอค่อนข้างมาก อาจจะได้ห้าฟุตสิบนิ้ว ผมดัดหยิกเป็นลอนสีน้ำตาลเข้ม ตาสีน้ำตาลอ่อน ใบหน้าแต่งเติมราวกับมืออาชีพจนดูงดงามน่าสมัย เครื่องหน้าคมตามเชื้อชาติ

“ฉันเป็นคนไทยค่ะ เรียกฉันว่าแพงก็ได้ ดีใจที่คุณไม่เสียทรัพย์สิน ค่ะ ซินญอรินา”

“ทาร่า กัสซีนี่ ค่ะ วันนี้ฉันมีธุระต้องรีบไป อยากรู้เรื่องกาแฟคุณ เหลือเกิน คุณมีนามบัตรหรือเปล่าค่ะ”

“อ้อ ไม่มีหรอกค่ะ ฉันเพิ่งเรียนจบ ยังไม่ได้ทำงาน”

“สาวเอเชียหน้าตาเด็กเหลือเกิน ฉันต้องเป็นรุ่นพี่คุณแน่ๆ คุณมีเบอร์โทรศัพท์ไหมคะ” ทาร่าเปิดกระเป๋าควานหานามบัตร เขียนเบอร์โทรศัพท์ของตัวเองลงไปอีกหนึ่งหมายเลข ก็ยื่นให้พรราวพิลาส

“อ้อ...เรื่องเล็กน้อยเท่านั้นเองนะคะซินญอรินากัสซีนี่ อย่าลำบากเลยค่ะ” สาวน้อยทำหน้ายุ่งยากใจเมื่อเห็นทาร่าควานหาสมุดโน้ต เล่มเล็กเตรียมจดหมายเลขของเธอ

“เรียกทาร่าเถอะ อะไรได้ล่ะ คุณเป็นนักท่องเที่ยวนมาเที่ยวบ้านฉันทั้งที แล้วยังอุตสาหมาเตือนเจ้าของบ้าน หรือว่าคุณพักอยู่ที่นี้คะแพง” ชื่อเล่นของเธอที่ออกมาจากปากของทาร่าค่อนข้างแปร่ง ทำให้พรราวพิลาส

อมยิ้มน่ารัก

“ฉันมาเที่ยวเท่านั้นค่ะ ฉันมีเพื่อนอยู่ที่นี้ แต่เธอยังอยู่ที่โรม เราเลยยังไม่ได้พบกัน อีกหลายวันกว่าจะมาถึง”

“วันนี้ฉันมีนัด ตอนนี้ก็สายแล้วด้วย แต่ยังอยู่ที่ฟลอเรนซ์อีก สองวัน บอกมาเถอะ เราจะได้นัดเจอกัน”

“ก็ได้ค่ะ เบอริ...”

“ขอบคุณมาก ฉันฉันไปละ ขอบคุณอีกครั้งนะแพง แล้วเจอกัน”

“แล้วเจอกันค่ะทারা” พรราวพิลาศยกมือขึ้นโบกให้อีกฝ่ายที่รีบเก็บของเข้ากระเป๋า สาวอิตาลีโบกมือลาเธอแล้วรีบรุดเดินจากไปจนสาวน้อยสายหน้า รอยยิ้มประดับอยู่บนริมฝีปาก รู้สึกยินดีที่ได้ช่วยเหลือคนอื่น ทำให้พ่อดีใจมีความสุขขึ้นมาบ้าง

ใบหน้าเรียวได้หมวกใหม่พรมกัมมมงนามบัตรในมือตัวเอง ‘ทารา กัสซีนี’ นามสกุลนี้เหมือนจะเคยได้ยินแต่นึกไม่ออก สาวน้อยยกไหล่ สอดกระดาดขนแผ่นเหล็กตัวอักษรสีทองพิมพ์ลายนูนประณีตงดงามเข้ากระเป๋าเสื้อ เดกว่าเฉพาะค่านามบัตรแผ่นเดียวก็คงจะแพงเอาเรื่อง

พรราวพิลาศหันหลังกลับเข้าไปในโรงแรมเพื่อรับประทานอาหารเช้าต่อ เสร็จเรียบร้อยแล้วจึงสะพายเป้ตระเวนเดินชมเมืองฟลอเรนซ์พร้อมแผนที่และกล้อง เพื่อบันทึกภาพอาคารบ้านเรือนของเมืองที่ได้ชื่อว่ามีศิลปะ ประติมากรรม และสิ่งก่อสร้างที่สวยงามที่สุดในยุโรป

สาวน้อยแวะรับประทานพิซซ่าก่อนเที่ยงเล็กน้อย แล้วต่อคิวเก็บสองชั่วโมงเพื่อซื้อบัตรเข้าชมพิพิธภัณฑ์อุฟฟิซี พิพิธภัณฑ์ศิลปะที่เก็บสะสมงานจิตรกรรมจากฝีมือศิลปินชาวอิตาลี เพราะอยากเห็นภาพวาดฝีมือบอตติเชลลีอันเลื่องชื่อ

พรราวพิลาศใช้เวลาชมแกลเลอรี ภาพเบิร์ตออฟวินัสและภาพสปริง รวมทั้งผลงานอื่นๆ ในพิพิธภัณฑ์เสรีจัสซีนอพๆ กับที่ต่อคิวซื้อบัตรเข้าชมพิพิธภัณฑ์

หญิงสาวกลับมาถึงโรงแรมตอนบ่ายแก่ๆ พราวพิลาศเดินมากจนขาอ่อนล้าไปหมดและไม่ได้ซื้ออะไรติดมือกลับมาเลย เธอกลับขึ้นห้องพักและอาบน้ำอุ่นอยู่นานจนรู้สึกดีขึ้น จากนั้นจึงออกมาเปิดทีวีและโทร. หาน้องสาว

“แพง! ทำไมตัวทำแบบนี้ล่ะ รู้ไหมว่าคุณพอน่ะขี้มึนไปเลยตอนที่เราเห็นจดหมายของตัวเอง ตั้งแต่กลับมาจากกระทรวงท่านก็ปิดห้องขังตัวเองอยู่แต่ในห้องทำงาน วันนี้ก็บินไปกระบี่คนเดียว” แพรวพรรณรายส่งเสียงครีดยตามสายเมื่อได้ยินเสียงพี่สาว

“ตายจริง!”

“วันที่ตัวไปนะ ท่านไม่ยอมทานอาหารเย็น ไม่ยอมให้เพื่อนเข้าไปคุยด้วย แม่ศรีนี่หน้าซีดจะเป็นลมอยู่แล้ว แถมยังบ่นเราใหญ่ว่าทำไมปล่อยให้ตัวทำอย่างนี้”

“ก็...เราไม่ออกไปกระบี่นี่” พราวพิลาศบอกเสียงเครือ แต่ได้ยินว่าบิดาเป็นทุกข์เพราะเธอ ก็แทบจะขาดใจเสียให้ได้ด้วยความรู้สึกผิด เนื่องจากแต่ไหนแต่ไรมาเธอไม่เคยทำให้ท่านทุกข์ใจ และท่านเองก็ไม่เคยบังคับใจเธอเช่นกัน

“ไออี! เราอยากจะทำ แล้วทำไมถึงไม่ปรึกษาเราสักคำ หรือว่าเราไม่ใช่น้อง ตัวไม่ไว้ใจเราแล้วใช่ไหม”

“โอ้ ไม่ใช่ออย่างนั้นนะเพื่อน”

“เมื่อวานคนที่รีสอร์ทของคุณชายอะไรนั่นโทร. มาตาม เขาว่าเขาไปรอรับที่สนามบิน ทำไมเราไม่ไป เพื่อนเลยบอกว่าคุณพ่อไม่สบายกะทันหัน เราเองก็ไม่รู้เบอร์โทร. รีสอร์ทของเขาแถมยังตกใจด้วย เลยลืมโทร. ไปบอกยังได้ยินเสียงอีตาคุณชายนั่นหัวเราะมาทางโทรศัพท์เลย คนอะไรทำตัวน่าเกลียด เมื่อวานพอเพื่อนบอก คุณพ่อก็โทร. หาเขา หน้าตาท่านไม่สบายใจเลย ก็คงจะขอโทษนั่นแหละ แล้วบินไปกระบี่วันนี้ เพื่อนจะไปด้วยก็ไม่ยอมให้ไป”

แพรวพรรณรายเล่าต่อโดยไม่รอให้พี่สาวพูดจบ ใบหน้ารูปไข่แดงกำเพราะโมโหคนที่ตัวเองกำลังกล่าวถึงเต็มที่ อุตส่าห์โกหกกว่าพ่อไม่สบาย อีกฝ่ายก็ยังทำตัวไร้มารยาท ความเห็นใจให้คนอื่นนะมีบ้างหรือเปล่า เพราะกำลังเป็นห่วงบิดาและภรรยา พี่สาว สวาน้อยเลยพาลไปหมด

“เราอยากพูดกับคุณพ่อนะ ท่านบอกหรือเปล่านั้นจะไปกระบี่กี่วัน”

“สามวันมั้ง เห็นท่านว่าอย่างนั้น ถ้าคราวหน้าตัวทำอะไรแบบนี้ อีก เราจะโกรธจริงๆ เลยคอยดู”

“โอ้ เพื่อน เราเป็นห่วงคุณพ่อนะ ก็เขียนอธิบายให้ท่านรู้แล้ว คิดว่าท่านจะพอเข้าใจเราบ้าง”

“ฮึ! ไม่ต้องมาทำเป็นพูดดี คราวหน้าถ้าทำอะไรอย่างนี้แล้ว ไม่ปรึกษากัน จะโกรธร้อยปีอย่ามาดีร้อยชาติ” น้องสาวซู้ซ่า ความจริงแพรวพรรณรายโกรธเพราะไม่รู้เรื่อง จึงไม่มีส่วนช่วยวางแผนการมากกว่าโกรธที่พี่สาวหนีไปอิตาลี

“สัญญาจะไม่ทำอย่างนี้อีกแล้ว โอ๊ย! เราอยากโทร. หาคุณพ่อจังเลย แล้วแม่ศรีล่ะ โกรธเรามากหรือเปล่า”

“ยังจะมาถาม แม่ศรีไม่ยอมพูดกับเพื่อนมาสองวันแล้วเนี่ย เพราะเข้าใจว่าเรามีส่วนรู้เห็นกับตัวด้วย แล้วนี่แพงจะทำยังไงต่อไป”

“นั่นสิ จะทำยังไงดีล่ะ เราอยากรู้ด้วยว่าคุณพ่อคุยกับคุณชาย อัครแล้วผลเป็นยังไง ถ้าไม่มีอะไรร้ายแรง หรือคุณพ่อเข้าใจเราแล้ว เราจะได้กลับบ้านเร็วๆ”

“งั้นก็อย่าเพิ่งโทร. หาเลย ตัวอยู่ที่นั่นแหละ เดี่ยวเพื่อนจะดูสถานการณ์ทางนี้แล้วจะโทร. ไปสืบข่าวกับคุณพ่อเอง ว่าแต่เอาเบอร์โทรศัพท์มาเดี๋ยวนี้เลยนะ” แพรวพรรณรายสั่งแล้วหยิบกระดาษปากกามาเตรียมจุด แต่ยังไม่หยุดพูด “อืม ความจริงทำแบบนี้ก็ดีเหมือนกันนะ หมั่นไ้

นัก อยากจะหมั้นกับตัว แทนที่จะมาหา กลับให้ทนายมาถาม แล้ว
คุณพ่อทำไมต้องไปหาเขาด้วย เพื่อนขอไปด้วยก็ไม่ให้ไป อยากจะ
เห็นหน้าเสื่อผู้หญิงจริงๆ”

“เดี๋ยวก็โดนคุณพ่อดุเอาอีกหรอก”

“จ้างให้ก็ไม่กลัว คุณพ่อไม่อยู่นี่นา” แพรวพรรณรายเดินเลี้ยว
ออกไปคุยที่ชานเรือน เมื่อเห็นสาวรับใช้คนหนึ่งเดินผ่านมาใกล้ ให้ใคร
ได้ยินไม่ได้หรอก เดี่ยวผลอๆ จะเอาไปฟ้องลออศรี คราวนี้เธอจะต้อง
โดนเรียกไปนั่งอบรมบวกซักฟอกแน่ๆ

“อยู่หรือไม่อยู่ก็ไม่ควรพูด เพื่อนนี่ซักจะเอาใหญ่แล้ว ทำไมถึง
เหลิงอย่างนั้นะ!” คนเป็นพี่ตุ แม้จะไม่แทนตัวเองว่าพี่เพราะห่างกันแค่
ปีเดียว และเล่นกันมาตั้งแต่เด็กจนเหมือนเพื่อนกันไปแล้ว แต่สองพี่น้อง
ก็รู้ว่าแพรวพรรณรายให้ความเคารพพี่สาวเสมอเมื่อถูกว่ากล่าวตักเตือน

“ฮึ! ก็เราไม่ชอบนี่ ถ้าตัวไม่เห็นด้วยแล้วหนีไปทำไม น่าจะรับ
หมั้นเขาเสียให้สิ้นเรื่องสิ้นราวไป”

“เป็นตัวจะรับหมั้นหรือ” พรราวพิลาศถอนใจเฮือก เย้ยต่อด้วย
น้ำเสียงสำนึกผิด “แต่ถึงไม่อยากหมั้น เราก็ไม่ควรทำอย่างนี้ คุณพ่อ
จะต้องขายน้ามากแน่ๆ”

“เอาเถอะน้า ไหนๆ ก็ไปแล้ว เทียวให้สนุกดีกว่า อย่าเพิ่งเครียด
มากเลย ทางนี้ถ้าเหลือบ่ากว่าแรงยังไงเดี๋ยวเพื่อนจะส่งสัญญาอนุญาตขอ
ความช่วยเหลือไป คุณพ่อคนเดียวเราดูแลเองได้” แพรวพรรณรายโอ้
ขณะที่คนฟังทำหน้าเหยเก

สองสาวคุยกันอีกครู่ใหญ่พรราวพิลาศจึงวางสายไป สาวน้อยอีก
คนทางเมืองไทยอมยิ้ม สะใจเล็กน้อยที่พี่สาวหนีคู่หมั้นที่เป็นเสื่อผู้หญิง
ในสายตาของเธอไปได้

“คุณเพื่อน ใครโทร. มาคะ”

“โอ๊ย! แม่ศรี เพื่อนตกใจหมดเลยคะ เอ้อ...เพื่อนที่มหาวิทยาลัย

นะคะ แล้วนี่แม่ศรีหายโกรธเพื่อนแล้วใช่ไหมคะ” สวาน้อยหันไปหาว่าง
สูงระหงของนำสาวที่เข้ามาถึงตัวเมื่อไรไม่รู้ พร้อมทำหน้าตกใจจนเวอร์
และรีบกอดเอวประจบ

“ทำไมแม่ศรีรู้สึกเหมือนได้ยินชื่อคุณแพงคะ”

“แพงเหรอ แพงเขาฝากจดหมายให้คุณพ่อแล้วนี่คะว่าจะไป
อิตาลี แม่ศรีต้องหุฟาดไปแล้วแน่ๆ”

“ให้มันจริงเถอะคะ โททคนแก่นะมันบาปนะคะ”

“โอ้ แม่ศรียังไม่แก่เสียหน่อย พุดอะไรอย่างนั้นละคะ หายอน
เถอะน้ำ แพงเขาโตแล้ว อยู่เมืองนอกมาตั้งหลายปีคงดูแลตัวเองได้
หรอกคะ”

“ถึงยังงั้นก็เถอะคะ จะแน่ใจได้อย่างไร เมื่อก่อนอยู่สกอตแลนด์ยังมี
ญาติๆ คอยดูแลบ้าง แต่ไปไหนตามลำพังก็ไม่รู้ สาวๆ สมัยนี้มั่นใจ
ในตัวเองจนเกินพอดี อายุก็เท่านั้น แถมยังเป็นผู้หญิงตัวคนเดียว พลัด
พลั้งเป็นอะไรขึ้นมาจะมีแต่คนเสียใจ โดยเฉพาะคุณพ่อกับตัวคุณแพง
เองนั่นแหละ”

“เดี๋ยวแพงก็คงกลับมาแล้ว ถ้าคุณพ่อหายโกรธ” แพรวพรรณ-
รายทำหน้าสลด ตอบเสียงอ่อย

“คุณเพื่อนเองก็เถอะ ตัวดีนี่ก ไม่เป็นห่วงพี่สาวบ้างหรือยัง
ถึงปล่อยให้ทะเลาะๆ ไปอย่างนั้น”

“ก็เพื่อนไม่รู้เรื่องนี้คะ” ใบหน้าอ่อนเยาว์แดงกว่าเดิม กอดเอว
แม่ทูนหัวแน่นขึ้น เห็นอ่อนโยนอย่างนี้ก็เถอะ ถ้าโกรธหรือเป็นห่วงใคร
ขึ้นมาแล้ว ลอศรีก็น่ากลัวมิใช่น้อย แต่คนคนเดียวที่ลอศรีไม่เคย
ตำหนิเลยก็คือหม่อมราชวงศ์พงศ์จักร์

“แม่ศรีคงจะเชื่อหรอกคะ อย่ามาโททเลย เด็กสมัยนี้เป็นยังง
กันนะ ทำอะไรไม่นึกถึงใจพ่อแม่หรอกว่าจะทุกข์ใจขนาดไหน คิดเอาแต่
ตัวเองเป็นที่ตั้ง”

ลอคศรีว่าเสียงเย็น แต่ในใจนั้นพานเคื่องหม่อมราชวงศ์พงศ์จักร์
ไม่รู้ว่าจะคิดอย่างไรจึงบังคับใจลูกสาวอย่างนั้น เธอเองไม่เคยรู้เรื่องเลย
สักนิดจนกระทั่งพรราวพิลาศหนีไปแล้วนั้นแหละ

ที่ลอคศรีคิดเช่นนั้นเพราะตัวเองซึ่งเป็นลูกสาวของภรรยาบ่อยของ
บิดาลดาวัลย์ มาอยู่กับลดาวัลย์หลังจากที่พี่สาวแต่งงานมาได้หลายปี
แล้วเมื่อมารดาของเธอเสียชีวิต

“โอ้ แม่ศรี...”

“กลับมาแล้วค่า แม่ศรี เพื่อน ทำอะไรกันอยู่เนี่ย ไปออกค่ายมา
เหนื่อยมากๆ เลย อ้าว!”

เจ้าของเสียงใสวิ่งเท้าเปล่าขึ้นมาบนบานเรือนซึ่งเชื่อมเรือนไทย
หมู่ไว้ด้วยกัน อยู่ในชุดเสื้อยืดกางเกงยีนส์ค่อนข้างมอมแมม มีกระเป๋าเป้
สะพายหลัง เห็นได้ชัดว่าเพิ่งมาถึง ใบหน้านั้นประพิมพ์ประพายคล้าย
หม่อมราชวงศ์พงศ์จักร์ ผิวขาวผ่องอมชมพูแบบมารดา คือหม่อมราชวงศ์
พันธุ์วดี รวงหน้าเรียว หน้าผากนูนใส ผมยารสลวยสีน้ำตาลเข้มถูกรวบ
เอาไว้กลางกระหม่อมด้วยยางรัดผมลวกๆ เผยใบหน้าเนียนละเอียดสี
ระเรื่ออย่างคนมีสุขภาพดี ปากนิดจุกหน้อย แม้จะไม่งามพร้อมสรรพ
เท่าพรราวพิลาศซึ่งขึ้นชื่อว่าสวยที่สุดในหมู่พี่น้อง แต่สามสาวในราชสกุล
อัครเดโชก็งดงามกันคนละแบบ

พรราวพิลาศนั้นสวยหวานหมดจดเหมือนนางในวรรณคดี แพรว-
พรรณรายสวยเฉี่ยวดูเหมือนสาวสมัยใหม่ ส่วนคนสุดท้าย หลานสาว
คนเดียวของหม่อมราชวงศ์พงศ์จักร์ พิษณุตารา อัครเดโช งดงามเหมือน
ตุ๊กตาน้ำเอ็นดู ร่าเงือกกว่าพี่น้องด้วยส่วนสูงไม่ถึงห้าฟุตสี่นิ้วดี เพราะ
สมัยเด็กๆ นั้นไม่ได้ถูกเลี้ยงดูมาอย่างอุดมสมบูรณ์ แต่ทุกคนล้วนมี
บุคลิกและผิวพรรณอย่างผู้ดี และรักใคร่กลมเกลียวกันจนหัวหน้า
ครอบครัวอย่างหม่อมราชวงศ์พงศ์จักร์เบาใจ

“ทำไมเพื่อนทำหน้าอย่างนั้นล่ะ แล้วแม่ศรีเป็นอะไรหรือเปล่าคะ

หน้าตาไม่ดีเลย” คนที่เพิ่งมาถึงบ้านตอนสามทุ่มกว่า มองหน้าลูกพี่
ลูกน้องกับลออศรีสลบไปมา

“คุณเพลิน ทำไมถึงวิ่งบนบ้านคะ แม่ศรีสอนแล้วไม่รู้จักจา”

“เออ...เพลินรีบนะคะ หิวข้าวมากด้วย แม่ศรีไม่สบายหรือเปล่าคะ”

สาวน้อยวัยยี่สิบปีรีบเข้าประตูตัวแล้วยกมืออังศีรษะของผู้สูงวัยกว่า
ด้วยสีหน้าเดือดเนื้อร้อนใจ ไม่สนใจว่าตัวเองจะโดนดู แม่ร้อยวันพันปี
ลออศรีแทบจะไม่เคยดูใครถ้าไม่เหลืออดจริงๆ แต่ดูท่าทางวันนี้สาว
เธอจะพินเสีย่นาคู ครั้นหันไปมองแพรวพรรณรายด้วยสายตาเป็น
คำถาม ฝ่ายนั้นก็ลอกตาไปมา

“แม่ศรีปวดหัวนะคะ คุณเพลินมาถึงแล้วก็ไปอาบน้ำเถอะ วันนี้
คุณลุงไม่อยู่ คงจะต้องทานข้าวกับคุณเพื่อนแค่สองคน นี่เธอก็รอคุณ
เพลินอยู่ ยังไม่ได้ตั้งโต๊ะเลยคะ”

“อ้าว คุณลุงไปไหนคะ แล้วพี่แพงล่ะคะ เห็นว่ากลับมาแล้วไม่ใช่
หรือ นี่เพลินรีบมาเพราะอยากเห็นหน้าพี่แพงนะเนี่ย” สาวน้อยที่เพิ่ง
มาถึงตาโตเท่าไข่ห่าน

“คุณพ่อไปกระป๋นะเพลิน ส่วนพี่แพงไปอิตาลี่จะ แม่ศรีขา วันนี้
ทานข้าวกับเรานะคะ กินแค่สองคนคงไม่อร่อยแน่” แพรวพรรณรายหัน
มาประจบน้ำสาวอีกรอบ แต่ลออศรีส่ายศีรษะ

“แม่ศรีกินตั้งแต่เย็นแล้วละคะคุณเพื่อน คุณเพลินไปอาบน้ำเถอะ
อีกครั้งชั่วโมงแม่ศรีจะตั้งโต๊ะให้” ลออศรีบอกเสียงอ่อนแล้วขอตัวเดิน
จากไป แม้มารดาของพิชญดาราคเคยถูกตัดออกจากวงศ์ตระกูล แต่
เพราะรู้ว่าหม่อมราชวงศ์พงศ์จักร์รักและเมตตาหลานสาวคนเดียวมาก
ประกอบกับสาวน้อยถือเป็นสมาชิกคนหนึ่งในครอบครัว ลออศรีจึงเอ็นดู
และให้เกียรติพิชญดาราเหมือนกับธิดาทิ้งคู่ของหม่อมราชวงศ์พงศ์จักร์

“แม่ศรีก็อย่างนี้ทุกที” แพรวพรรณรายบ่นอุบอิบ แต่เพราะมี
ความผิดติดตัวเลยไม่กล้าเข้าขี้นักกว่านั้น

“เกิดอะไรขึ้นเหรอ ทำไมใครๆ ถึงไม่อยู่กับหมดเลย เพลินนี่ว่า กลับมาจะได้เห็นทุกคนพร้อมหน้า”

“เฮ้อ เรื่องมันยาวนานนะ เพลินไปอาบน้ำเถอะ เดี่ยวเพื่อนจะเล่า ให้ฟังที่โต๊ะอาหาร”

“เฮ้อ แป็บเดียวเท่านั้นแหละ อยากรู้จะแย่แล้ว นี่ก็ร้อนมาากๆ ขนาดเพิ่งเดือนกุมภาพันธ์เองนะ” พิชญดาราบ่นพึม

พิชญดารากับแพรวพรรณรายต่างอายุเท่ากันและมีนิสัยบางอย่างคล้ายกัน ทำให้สาวน้อยให้ความเป็นกันเองกับแพรวพรรณรายมากที่สุด แต่กับพราวพิลาสซึ่งไปเรียนหนังสือที่ต่างประเทศตอนที่เธอเข้ามาอยู่ในบ้านอัครเดโซได้สองปี ทำให้ความใกล้ชิดสนิทสนมมีน้อยกว่าความเคารพในฐานะพี่สาวและธิดาคนโตของหม่อมราชวงศ์พงศ์จักร์คุณลุงของเธอเอง

“ร้อนแค่นี้ก็ไม่เท่าอากาศในบ้านเราหรอก”

“แม่ศรีโอรสเพื่อนเธอ” พิชญดารากลาม ปล่อยเป้ใบใหญ่กว่าตัวลงกับพื้นเพราะหนัก และสะพายมานานจนไหล่ล้าไปหมด แพรวพรรณรายไม่ตอบแต่ผงกหัวหนึ่งๆ แล้วห่อปาก

“เดี๋ยวเล่าให้ฟัง เพลินอาบน้ำเร็วๆ นะ”

“เฮ้อ เดี่ยวมานะ” ร่างเล็กรีบลากเป้กลับห้องของตัวเองเพื่ออาบน้ำ ซึ่งใช้เวลาครึ่งชั่วโมงพอดีเพราะต้องขัดตัวหลายรอบ

สาวน้อยใส่กางเกงยีนตัดขาสั้นและเสื้อยืดตัวเก่ง แปรงผมซึ่งยังขึ้นจากการสระlovakๆ แล้วรีบเดินไปร่วมโต๊ะอาหาร ปกติพิชญดาราร่วมโต๊ะก็ต่อเมื่อมีแต่คนในครอบครัวเท่านั้น ถ้าเมื่อไรที่มีคนนอก หรือบ้านเรือนไทยหมู่จัดงานเลี้ยง สาวน้อยจะกลายเป็นคนเสิร์ฟเหมือนเด็กในบ้าน ช่วยงานในครัว ไม่เคยออกไปร่วมงานด้วยเลย มีโยหม่อมราชวงศ์พงศ์จักร์หรือลูกสาวของท่านจะคะยั้นคะยอก็ตาม

ใครต่อใครเลยมักเข้าใจผิดว่า พิชญดารานั้นถูกเลี้ยงดูมาใน

ฐานะที่ต่ำต้อยกว่าพราวพิลาสและแพรวพรรณรายผู้เป็นธิดาของ
เจ้าของบ้าน แต่ก็ไม่เคยมีใครกล้าถาม คนในบ้านจึงไม่มีโอกาสได้
แก้ความเข้าใจผิดนี้เลย

“มาแล้ว ไอ้โฮ น่ากินทั้งนั้นเลยคะแม่ศรี เพลินไปอยู่ดอยมา
หลายวัน เห็นอาหารชาววังอย่างนี้แล้วอยากจะกวาดให้เรียบ”

“อยากรับประทานมากเท่าไรก็ตามใจเถอะคะแม่คุณ แล้วนี่
เหนียวหรือเปล่าคะ ตัวดำเขียว”

“เหนียวแต่สนุกดีคะ เพลินช่วยเขาทำงานทั้งวันเลย แม่ศรีมานั่ง
เถอะนะคะ วันนี้คุณลุงก็ไม่อยู่ พี่แพงก็ไม่อยู่ เพลินคิดถึงจะตาย” สาว
น้อยที่เพิ่งกลับมาจากการออกค่ายอาสาจะอ่อน ทำให้ลลอคศรีคิดอยู่
ชั่วครู่ก่อนจะยอมนั่งลง

“แต่แม่ศรีไม่กินแล้วนะคะ คุณเพื่อนกับคุณเพลินรับประทานกัน
ไปเถอะ”

“โธ่” สาวน้อยทำหน้ามึน แต่ก็รู้ว่าคงจะกล่อมลลอคศรีได้ไม่มาก
ไปกว่านี้เมื่อเห็นใบหน้าอ่อนโยนทว่าตั้งใจจริง

แพรวพรรณรายเล่าเรื่องที่หม่อมราชวงศ์พงศ์จักร์ต้องการให้
พราวพิลาสหมั้นหมายกับหม่อมราชวงศ์อัศวราช ทำให้พี่สาวของเธอหนีไป
อิตาลีโดยทิ้งเพียงจดหมายเอาไว้ให้ผู้เป็นบิดา สาวน้อยเล่าเพียงเท่านั้น
ด้วยท่าทางเดือดเนื้อร้อนใจราวกับผู้บริสุทธิ์ไม่รู้แผนของพราวพิลาส
เพราะลลอคศรีนั่งเสียบตั้งใจฟังด้วยท่าทางจับผิดเต็มที่

ทันทีที่มีอาหารเสร็จสิ้นลง สองสาวก็เข้าไปในห้องของพิชญคารา
คราวนี้แพรวพรรณรายบรรยายเต็มทีอย่างออกรสชาติ รวมถึงเรื่องที่
เพิ่งคุยกับพี่สาวด้วย โดยมีลูกพี่ลูกน้องนอนเฝ้าคางตาโตฟังคนเดียว
ด้วยท่าทางตื่นตื่น

“ฮะ...เพลินรู้แล้วว่าช่วยพี่แพงยังไง!”

“เหรอก ทำยังไงล่ะ” คนชอบบงการชีวิตคนอื่นมานตาขยายด้วย

ความสนอกสนใจ หัวสีดำสนิทกับสีน้ำตาลเข้มเคลือบเข้ามาใกล้กัน

หลังวางโทรศัพท์จากน้องสาว พรราวพิลาศก็ลุกขึ้นอาบน้ำ แล้วกลับมาขอบคุณที่วิจารณ์เพลงกลับไป ตื่นมาอีกทีก็ลวงเข้าเช้าวันใหม่เรียบร้อยแล้ว ตาเรียวสีดำสนิทลึ้มขึ้นมองเพดานนิ่ง นึกเป็นห่วงบิดา จับใจและอยากคุยกับท่านเหลือเกิน แต่ติดที่รับปากกับน้องสาวเอาไว้แล้ว

“เฮ้อ แล้วเมื่อไรคุณพ่อจะหายโกรธเสียทีเนี่ย” ร่างอ่อนแอ้น พลิกตัวนอนคว่ำบนเตียง หายใจรวยรินเหมือนจะตายเสียให้ได้ นี่ถ้าแพรวพรรณรายเรียนจบแล้วก็คงดี จะได้ลากมาด้วยกันพอเป็นเพื่อน คู่คิด เวลาคิดมากแล้วต้องเที่ยวคนเดียวหลาย ๆ วันก็ดูไม่น่าสนุกเท่าไร

หญิงสาวพลิกตัวกลับมาอนหงาย ความหาโทรศัพท์ที่อยู่กลางเตียงเพื่อดูเวลาก่อนจะโทรศัพท์หานีน่า เพื่อนสาวก็รับโทรศัพท์เร็วทันใจ ด้วยน้ำเสียงสดใส

“เฮ้! สาวน้อย ว่าไง เมื่อวานไปเที่ยว ได้ซื้ออะไรมาบ้างหรือเปล่า เปื่อใหม่อยู่คนเดียว”

“เมื่อวานไม่เปื่อหรอกจ้ะ แต่วันนี้ไม่รู้จะไปที่ไหนดี นี่ถ้าเธอไม่มีธุระก็ดีหรอก แพงจะได้นั่งรถไฟไปหาที่โรม ตกกลางว่าจะกลับมะรินนี้ ไช้ใหม่”

“ไช้จ้ะ แต่คงจะเย็นที่เดียวเลย ตายจริง แม่เรียกอีกแล้ว ฉันต้องไปแล้วนะแพง แล้วจะโทร. หาใหม่”

“เฮ้อ...โอเค” พรราวพิลาศวางสายแล้วยันหัวคิ้ว นึกโทษตัวเองที่มาไม่ถูกจังหวะจริงๆ จนเพื่อนไม่มีเวลาให้ แล้ววันนี้จะไปไหนดีล่ะ เธอเองก็ไม่ชำนาญแถวนี้เสียด้วย

สมัยเรียนที่สกอตแลนด์ก็เอาแต่เรียน และทำงานพิเศษช่วงปิดเทอมจนแทบไม่ได้ตระเวนท่องเที่ยวยุโรปอย่างนักศึกษาต่างชาติคนอื่น คิดแล้วก็น่าเสียตายจริงๆ มิเช่นนั้นตอนนี้อะก็คงจะมีประสบการณ์

พอจะบินปร้อออกไปข้างนอกโดยไม่ต้องคิดแล้ว

ความคิดของหญิงสาวหยุดชะงักเมื่อเสียงเรียกเข้ามือถือดัง สาวน้อยยกเครื่องมือสื่อสารขึ้นมาดูเพราะคิดว่าแพรวพรรณรายโทร. หา แต่แล้วกลับขมวดคิ้วหนักขึ้นเมื่อเห็นเบอร์โทร. ไม่คุ้นเคย

“เฮลโหล”

“บวน จอริน¹⁰ นี่ทาร่าเองนะแพง จำฉันได้หรือเปล่า”

“จำได้สิ ตายจริง ไม่นึกว่าคุณจะโทร. มาหาฉันเร็วอย่างนี้” สาวน้อยกล่าวด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นนิดๆ ที่ได้คุยกับคนที่รู้จักบ้างในต่างถิ่น

“ฉันทำธุระเสร็จแล้ว วันนี้ว่าจะเข้าโรม เลยแวะมาชวนแพงดื่มกาแฟด้วยกันก่อนนะ ว่างหรือเปล่า”

“ว่างสิคะ ฉันอยู่คนเดียว วันนี้ยังไม่ได้วางแผนเลยว่าจะไปที่ไหน”

“งั้นดีเลย คุณพักอยู่ที่โรงแรมเมื่อวานนี้ใช่ไหม ฉันจะไปถึงในอีกไม่เกินครึ่งชั่วโมง”

“คะ งั้นเจอกันที่หน้าลิโอบปีนะคะ” สองสาวล่ำลากันในสายพราวพิลาตติดตัวลุกขึ้นอย่างกระฉับกระเฉงเพื่ออาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า

ครึ่งชั่วโมงต่อมาร่างอรชรในชุดคล้ายเมื่อวานแต่เปลี่ยนเสื้อตัวใหม่เป็นสีม่วงเม็ดมะปรางก็ลงมาถึงด้านล่าง

ทาร่า กัสซีนี รออยู่แล้วในชุดแบรนด์เนมราคาแพงเหมือนที่พราวพิลาตเห็นในวันแรก เธอหันมามองสาวเอเชียที่ดูร่างเล็กในสายตาของชาวยุโรป แล้วยิ้มกว้างรับรอยยิ้มหวานจับใจของสาวร่างเล็ก นึกถึงปณิธานใจว่ารอยยิ้มอบอุ่นของสาวน้อยคนนี้จะสามารถทำให้หิมะละลายได้หรือไม่

“หุ่นคุณดีจริงๆ นะสาวน้อย นี่ถ้าไม่ติดว่าตัวเล็กไปหน่อย ฉัน

¹⁰ บวน จอริน (Buon giorno) เป็นภาษาอิตาลี แปลว่าสวัสดี

คงจะขอติดต่อกันเป็นนางแบบที่ห้องเสื้อบ้าง”

“คุณมีร้านเสื้อผ้าหรือคะ”

“ใช่สิ ฉันไม่ชอบทำธุรกิจกับพี่ชาย เลยมีห้องเสื้ออยู่ที่นี้กับโรม แล้วก็มีลาน”

ทาร่าจระไนสินค้าแบรนด์เนมในร้านซึ่งขายอยู่ในย่านดังทั้งของฟลอเรนซ์ โรม และมีลานให้พราวพิลาศฟังด้วยท่าทางน่าสนุก เจ้าหล่อนช่างคุยสมกับคนเป็นเจ้าของร้าน ซึ่งฟังจากที่ทาร่าพูดแล้วกิจการคงรุ่งเรืองมาก สองร่างเดินเคียงกันเข้าไปในคอฟฟี่ชอปของโรงแรม

“คงจะเป็นงานที่สนุกน่าดูเลยนะคะ”

“สนุกกว่างานในบริษัทเดินเรือแน่ๆ ฉันเบื่อธุรกิจแบบนั้นเต็มที ขายเป็นเสื้อผ้า ของใช้ผู้หญิง ถึงจะเหนื่อยแต่ยังทำให้กระชุ่มกระชวยขึ้นมาบ้าง”

“ฉันเข้าใจที่คุณพูดคะ เมื่อก่อนคุณทำงานในบริษัทเดินเรือหรือคะ” พราวพิลาศเอียงคอถามหลังจากสั่งกาแฟร้อนให้ตัวเอง ทาร่าหันมามองเธอนิ่งเหมือนได้รับคำถามที่ไม่คาดคิดว่าจะได้ยินอยู่ชั่วครู่ก่อนจะหัวเราะเสียวใส มั่นใจแล้วว่าสาวน้อยคนนี้น่าคงไม่เคยได้ยินชื่อครอบครัวของเธอจริงๆ

“ก็เคยทำอยู่พักหนึ่ง มันเป็นธุรกิจของตระกูล บริษัทเดินเรือของครอบครัว ตอนนีพี่ชายฉันดูแลอยู่ ธุรกิจน่าเบื่อ อยาไปพูดถึงมันดีกว่าว่าแต่คุณจะอยู่ที่ฟลอเรนซ์ที่วันกันนี้”

“เออ...ไม่รู้สิคะ ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ด้วย นี่ฉันก็รู้ว่าเมื่อไรเพื่อนจะกลับมาจากโรม” เมื่อต้องกลับมาพูดเรื่องของตัวเองบ้าง พราวพิลาศก็อยากจะถอนหายใจออกมานัก ด้วยยังกอดกุ่มเรื่องทางบ้านไม่หาย และความกังวลใจที่ปรากฏบนวงหน้างามอย่างปิดไม่มิดนั้นก็ไม่ได้รอดพ้นไปจากสายตาของทาร่า สาวอิตาเลียวัยยี่สิบหกปี

“อ้อ ไซลิ แพงบอกว่าเพื่อนจะยังไม่มาอีกหลายวัน จ้ะ...ถ้าวันนี้คุณไม่มีแผน เข้าโรมกับฉันดีไหม ไปพักที่บ้านฉันสักวันนะคะ แล้วเดี๋ยวฉันจะให้คนมาส่งที่ฟลอรেনซ์เอง” ข้อเสนอฉันทำให้คนฟังกะพริบตาปริบๆ ด้วยความไม่แน่ใจ

“ไม่ต้องกลัวหรอกน่า ในอิตาลีนี้แทบไม่มีใครไม่รู้จักตระกูลกัสซีนีหรอก รับรองว่าฉันไม่เอาคุณไปขายแน่ แต่คืนนี้เราจะมึงงานเลี้ยงที่บ้านพี่ชายของฉัน อยากให้คุณไปร่วมงานด้วย”

“งานเลี้ยงแบบไหนหรอกคะ ไม่แน่ใจว่าฉันมีชุดเหมาะสมหรือเปล่านะสิ” พรราวพิลาตถามเสียงอ่อย เพราะทว่ากระตือรือร้นที่จะชวนเธอไปด้วยเหลือเกิน แต่หากต้องเดินทางไปต่างเมืองกับคนแปลกหน้าที่เพิ่งรู้จักกันได้เพียงข้ามวัน แถมได้คุยกันแค่ไม่กี่นาทีเพื่อร่วมงานเลี้ยงในครอบครัว พรราวพิลาตก็คิดว่าออกจะไม่เหมาะสม

“โอ๊ย! เรื่องนั้นไม่ต้องห่วง ฉันมีห้องเสื้อเป็นของตัวเองนี่ เดี่ยวพาคุณไปแวะเลือกสักชุดสำหรับใส่ไปงาน แล้วเราไปโรมกัน ฉันจะดูแลคุณเอง พักที่บ้านของฉัน แล้วเดี๋ยวฉันจะพาเที่ยวโรมสักวัน ก่อนให้คนมาส่ง แพงจะได้ไม่ต้องคอยเพื่อนอยู่ที่นั่นนานยังไงล่ะ”

“เอ่อ คือฉัน...” น้ำเสียงอ้อมแอ้มของสาวน้อยเพราะคำเชิญอันเย้ายวนใจทำให้ทว่าอึ้ง

“ถ้าลำบากใจก็ไม่เป็นไรหรอกคะ ฉันแค่อยากขอบคุณที่แพงช่วยฉัน แถมดูเหมือนเราจะถูกชะตากันอย่างประหลาด ปกติฉันไม่สนิทกับใครง่าย ๆ หรือคะจะบอกให้”

“เอ่อ...”

“นี่บัตรเชิญ ถ้าแพงเปลี่ยนใจอยากไปก็ขึ้นรถไฟตามไปก็ได้ งานเริ่มสองทุ่ม ถ้าจะให้ดีก็ควรจะออกเดินทางตั้งแต่สามหรือสี่โมงเย็นโทร. หาแล้วฉันจะให้คนไปรับคุณมาที่บ้านเอง ถ้าคุณนึกเบื่อที่จะอยู่คนเดียวขึ้นมალะกันนะ” ทว่าขยับตาอย่างน่ารัก พร้อมกับยื่นการ์ดเชิญ

เรียบหฐมาให้ พรราวพิลาศรับมาดู สถานที่จัดงานระบุไว้ทั้งภาษาอิตาลี และภาษาอังกฤษ

“ขอบคุณนะคะ ฉันจะเก็บไปคิดดู”

“ยังเหลือเวลาอีกตั้งหลายชั่วโมง แต่ตอนนี้ฉันต้องไปแล้วละ อย่าลืมนะแพง โทร. หาฉันด้วยถ้าคุณเปลี่ยนใจ ฉันอยากให้คุณไปร่วมงานกับเราจริงๆ ค่ะ” ร่างสูงระหงอวบอิมลุกขึ้น วางเงินลงบนเคาน์เตอร์สำหรับค่ากาแฟทั้งสองถ้วยแล้วจับมือลากับพรราวพิลาศ

“ฉันจะคิดดูค่ะ” สาวน้อยย่ำพร้อมรอยยิ้มอบอุ่นอ่อนหวานจนทาร่าจ้องนิ่งอยู่เนาน

ทาร่าเห็นรอยยิ้มมาแล้วก็มากมาย แต่ไม่เคยมีรอยยิ้มของสตรีคนใดจะเติมไปด้วยเสน่ห์ตราตรึงใจเท่านี้ ทั้งอ่อนหวาน จริงใจ และชวนหลงใหล จนถ้าใครได้รับรอยยิ้มสุดพิเศษนี้ก็คงจะเคลิบเคลิ้มเป็นแน่ และคงจะเป็นเพราะอย่างนี้กระมัง เธอถึงได้ออกปากเชิญสาวน้อยแปลกหน้าคนนีไปงานเลี้ยงกึ่งธุรกิจของพี่ชายทั้งที่เพิ่งรู้จักกัน

“อ้อ ถ้าคุณเปลี่ยนใจแล้วไม่มีชุดก็โทร. บอกด้วยเหมือนกันนะที่บ้านคงมีชุดพอให้คุณใช้ได้แน่ๆ แล้วเจอกันนะแพง”

“แล้วเจอกันค่ะ”

อีกฝ่ายไปแล้วพรราวพิลาศจึงนั่งมองบัตรเชิญนิ่งอย่างคิดไม่ตก ทาร่าท่าทางมีน้ำใจมากก็จริง และเธอเองก็เบื่อที่ไม่มีที่ไปเพราะไม่อยากไปไหนต่างเมืองคนเดียว แต่ก็ไม่แน่ใจว่าสมควรไปงานนี้หรือไม่ ในเมื่อเธอไม่รู้จักใครเลยสักคน

“ถ้าเป็นฉันล่ะก็ จะต้องไปแน่ๆ คุณโชคดีจริงๆ ที่ซินญอรินากัสซีนี่เชิญไปงานเลี้ยง ตระกูลกัสซีนี่เป็นเจ้าของบริษัทเดินเรือที่ใหญ่ที่สุดในโลกเชียวนะคะ” เสียงทักนั้นดังมาจากหลังเคาน์เตอร์ สาวน้อยจึงหันไปมองอย่างฉงนใจ

“หือ คุณก็รู้จักเธออย่างนั้นหรือ”

“ไม่มีใครไม่รู้จักเธอหรอกค่ะ สองพี่น้องก็สนิทนี้เป็นชาวบอย
จะตาย แถมยังเป็นตระกูลที่น่านับถือมาก เมื่อวานฉันได้ยืนเบลบอยแล้ว
ว่าซินญอรินาช่วยน้องสาวของซินญอร์กัสซีนี ยังก็นึกว่าคุณรู้จักเธอแล้ว
เสียอีก ตายจริง ฉันนี่พูดมากไปแล้วใช่ไหมคะ คนอิตาลีเราก็ออย่างนี้ละ
เราชื่นชมศิลปิน ซินญอรินากัสซีนีเป็นนักออกแบบเสื้อผ้าที่กำลังโด่งดัง
มากในตอนนี่เชียวนะคะ” เจ้าหล่อนบอกชื่อแบรนด์ของห้องเสื้อซึ่งกำลัง
มีชื่อเสียงไปทั่วยุโรป

คำบอกเล่านี้ทำให้พราวพิลาสเอียงคอฟังอย่างตั้งใจ อย่างนั้น
ทว่าก็ถ่อมตัวมากยามที่พูดถึงงานของตัวเองนะสิ

“ฉันไม่เคยรู้มาก่อน น่าทึ่งมากจ๊ะ” เธอยิ้มให้สตรีสาวคนนั้นด้วยความ
รู้สึกเข้าใจขึ้นมา แล้วก็ลุ่มหลงบัตริเชออีกครึ่ง บางทีการได้ไป
อยู่ในสถานที่แปลกใหม่เสียบ้างคงทำให้เธอลิ้มความกังวลใจเรื่องทาง
บ้านไปได้สักวันสองวันจนกว่านี่น่าจะกลับมา ไม่มีอะไรเสียหายนี่นา
ในเมื่อแม่สาวคนนียืนยันให้เสียขนาดนี้

“คุณจะต้องสนุกแน่ ฉันอิจฉาคุณจริงๆ มีแต่คนอยากเห็นตัวจริง
ของซินญอร์กัสซีนีกันทั้งนั้นแหละค่ะ”

“ทำไมล่ะจ๊ะ” พราวพิลาศมองสาวเสิร์ฟที่กลายเป็นสาวน้อยหน้าตา
ช่างฝันไปเสียแล้ว

“ก็เขายังโสด แล้วก็หล่อมากนะสิคะ แต่ได้ข่าวว่าตัวจริงดูน่าดู”
คำบอกเล่านี้ทำให้พราวพิลาศหัวเราะเสียงใสอย่างขบขัน หนุ่มสาว
อิตาลีนี้ชอบคุยตลก สนุกสนานเป็นกันเองกับคนทั่วไปง่าย ๆ อย่างนี้เอง

“ฉันไปละ เอาไว้เจอคนหล่อแล้วจะมาเล่าให้ฟัง”

“ขอให้โชคดีค่ะ เซา”

“เซาจ๊ะ” สาวน้อยเอ่ยคำว่า ‘ลาก่อน’ เลียนแบบเป็นภาษาอิตาลี
แล้วลุกขึ้นยืน ถ้าวันนี้จะไปงานเลี้ยง เธอก็คงจะต้องหาชุดที่เหมาะสม
สักหนึ่งชุด คงไม่เหมาะแน่ถ้าจะรบกวนทว่าแม้กระทั่งเรื่องเสื้อผ้า

แต่การหาเสื้อผ้าต้องยกเลิกอย่างกะทันหันเพราะรู้สึกปวดหัว
นิดๆ เหมือนจะไม่สบาย พรราวพิลาสคิดว่าตัวเองคงไม่เป็นอะไรมาก
เพราะเธอเป็นคนสุขภาพแข็งแรงมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว คนเราควรทำอะไร
ที่ไม่เคยทำในเวลาที่มีความทุกข์ ทฤษฎีเขาบอกเอาไว้แบบนี้เนาะ

เวลาหนึ่งทุ่มเศษๆ พรราวพิลาสเดินออกจากสถานีรถไฟใน
ชุดเสื้อโค้ตที่ใส่ทับชุดราตรีสั้นสายเดี่ยวเส้นเล็กสองเส้น ชุดราตรีสีเขียวน
เหลืองน้ำตาล ติดริบบิ้นผ้าสีขาวยาวตรงเอว กระโปรงทรงเอบานจับจีบเป็น
ลวดลายเหมือนลูกคลื่นตรงชาย และสร้อยเพชรเม็ดเล็กกรอบคอที่นำ
ติดตัวไปไหนต่อไหนเป็นประจำเมื่อต้องออกงาน

สาวน้อยยกบัตรเชิญขึ้นมาดูสถานที่จัดงานซึ่งดูแล้วไม่ไกลจาก
สถานีรถไฟในกรุงโรมนั้ก จึงเรียกรถแท็กซี่เพื่อไปยังจุดหมายปลายทาง
โดยไม่ได้โทร. หาทาร่าเพราะตั้งใจจะเซอร์ไพรส์เพื่อนใหม่

“ไอ้โฮ ที่นี่เอง พาลาสโซ วิลลา ทำทำงานจะสนุกน่าดูเลยนะ
ครบชินญอรินา” คนขับรถแท็กซี่ชวนคุยเมื่อพาเธอเข้าไปส่งในบริเวณ
คฤหาสน์จัดงานสุดอลังการ มีรถราคาแพงหลากยี่ห้อจนละลานตา

“ไม่รู้สิจ๊ะ ฉันเพิ่งเคยมาเป็นครั้งแรก” พรราวพิลาสยื่นค่าโดยสาร
ให้ยิ้มๆ ขณะที่พนักงานของคฤหาสน์มาเปิดประตูรถแท็กซี่ให้ด้วย
ท่วงทำอันน้อม

“ขอให้โชคดีนะครับ”

“ขอบคุณมากจ๊ะ” สาวน้อยออกมายืนข้างรถที่กำลังเคลื่อนออกไป
ไปแล้วแหงนหน้าขึ้นมองดูคฤหาสน์หรูหรามากด้วย จั่ว ชุ่มไค้ง และ
เสาด้านเป็นแบบเรอเนสซองซ์อิตาลี สมกับเป็นสิ่งก่อสร้างที่อยู่ในกรุงโรม
สงสัยว่าเธอจะมาเร็วกว่าเวลาจึงยังไม่ค่อยมีแขกมากนัก แต่เท่าที่มอง
ด้วยสายตา หญิงสาวก็อยากจะทำปากกับแสงไฟจากด้านใน

“ฉันมาตามคำเชิญของชินญอรินากัสซีนี่ ฉันจะพบเธอได้ที่ไหน

คะ” มือขาวดั่งบัตรเชิญออกมาส่งให้พนักงานหน้าประตู และถอดเสื้อโค้ตให้พนักงานเอาไปเก็บ

“เชิญทางนี้เลยครับซินญอรินา” พนักงานในชุดร่าวกับพนักงานโรงแรมห้าดาวผายมือและเดินนำร่างอ่อนแอในชุดราตรีสีเงิน ถือกะเป๋าออกงานใบเล็กไว้ในมือเข้าไปด้านในห้องบอลรูมที่จัดงาน

ทาร่า กัสซีนี ยืนถือแก้วไวน์คุยอยู่กับหนุ่มสาวกลุ่มเล็กๆ เมื่อพราวพิลาศไปถึง เธอก็หันมามองสาวน้อยในชุดราตรีสีเขียวเหลืองน้ำตาล บนรองเท้าส้นสูงเกือบสี่นิ้วของสาวเอเชียแสนสวย แล้วทำหน้าตื่นตื่นยินดีเพราะคาดไม่ถึง ดวงตาคมกวาดดูร่างระหงเข้ายวนราวนางแบบที่เสริมส่วนสูงขึ้นมาอย่างพอเหมาะด้วยความประทับใจ

“ว้าว! แพง เซอร์ไพรส์จริงๆ ฉันคิดว่าคุณจะไม่มาแล้วเสียอีก ทำไม่ถึงไม่โทร. หาฉันล่ะ”

“ก็เพราะอยากให้เซอร์ไพรส์ไงล่ะคะ ที่นี้สวยมาก”

“ขอบใจจะ ดีใจจริงๆ ที่คุณมา มารู้จักกับเพื่อนๆ ของฉันหน่อยสิคะ บัด กัสซีนี ญาติของตัวเอง ส่วนนี้...” ทาร่าแนะนำเพื่อนอีกสามคนไม่รวมบัดซึ่งอยู่ในกลุ่มให้พราวพิลาศรู้จัก

“นี่เธอไปพบกับซินญอรินาที่ไหน ไม่ยักรู้ว่าเธอมีเพื่อนเป็นสาวเอเชียสวยขนาดนี้”

น้ำเสียงแสดงความชื่นชมนั้นทำให้พราวพิลาศหันไปมองคนที่ทาร่าแนะนำว่าเป็นญาติ

บัด กัสซีนี ดูเหมือนจะอยู่ในวัยสามสิบต้นๆ รูปร่างสูงโปร่งสวมใส่ชุดสูทสีเทาไข่มุกของอาร์มานี่ ผมและตาสีน้ำตาล ใบหน้าหล่อเหลาตามสไตล์หนุ่มอิตาลี เขากำลังมองมาที่เธอด้วยสายตาวนเสน่ห์เต็มที่จนพราวพิลาศยิ้มอ่อนๆ ให้ตามมารยาท

แต่ไหนแต่ไรมาพราวพิลาศก็ไม่เคยตกบ่วงเสน่ห์ผู้ชายรูปงามท่าทางเจ้าชู้เสียที จะว่าไปแล้วเธอไม่เคยหลงเสน่ห์ผู้ชายคนไหนเลย

ต่างหาก ตั้งแต่โตเป็นสาวแรกแย้ม ด้วยฐานะ ชาติตระกูล และความงาม น่ารักของเจ้าตัว ทำให้เธอได้รับความสนใจมากมายจากชายหนุ่มทั้งในเมืองไทยและบรรดาเพื่อนนักศึกษาต่างชาติสมัยเรียนอยู่ที่เอดินบระ แต่หญิงสาวก็ไม่เคยเห็นชายใดมีเสน่ห์จนต้องมองตาค้างหรือทำให้เธอ ตกหลุมรักได้

สงสัยจะเป็นเพราะสนใจแต่เรื่องการเรียน และมีบิดาซึ่งมีมาดขริ่มเป็นผู้นำ และดูอบอุ่นมั่นคง หากจะมีเพศตรงข้ามสักคนที่ทำให้พรราวพิลาศสนใจได้ เขาก็น่าจะเป็นชายหนุ่มมาดเข้ม เป็นชายชาติตรีเต็มตัว ไม่เจ้าชู้เหลวไหล และดูอบอุ่นอ่อนโยนเหมือนผู้เป็นบิดา อย่างที่สาว ๆ หลายคนมักมีชายในฝันตามแบบบิดาหรือญาติใกล้ชิดที่พวกเขาเธอรักและเห็นแบบอย่างมาตั้งแต่เยาว์วัย

“แพงช่วยฉันที่ฟลอเรนซ์ เพราะฉันกำลังจะถูกกรีดกระเป่านะสิ มานี่เถอะที่รัก ฉันจะแนะนำให้คุณรู้จักคนอื่นๆ โชคดีที่แขกยังมาไม่มาก ไม่อย่างนั้นฉันจะต้องวุ่นวายไม่มีเวลาดูแลคุณแน่ๆ”

“ถ้าเธออยู่แล้วละก็ ฝากซินญอรินาไว้ที่ฉันก็ได้” บัดเสนอด้วยไบหน้าเป็อนยิ้ม

“ไม่เป็นไร ฉันอยากแนะนำให้แพงรู้จักกับซานโตรต่างหาก เสียตายเขามีฐานะสำคัญ ยังมาไม่ถึงเลย”

“ใครกันหรือคะ”

“พี่ชายของฉันเอง ซานโตร กัสซีนี เจ้าของบริษัทเดินเรือน่าเบื่อ ที่ฉันเคยบอกแพงยังไงละ ขอตัวก่อนนะจ๊ะ เดี่ยวจะกลับมาใหม่” ทาร่าบอกเพื่อนในกลุ่มแล้วจึงมือพรราวพิลาศพาไปแนะนำให้รู้จักกับแขกคนอื่น โดยมีสายตาลูกพี่ลูกน้องขอทาร่ามองตามด้วยความเสียตาย

“พนักงานที่คอฟฟี่ชอบบอกว่าคุณเป็นนักออกแบบเสื้อผ้าด้วย” พรราวพิลาศชวนคุยเมื่อเดินออกมาจากกลุ่ม

“ใช่จ๊ะ ความจริงฉันเพิ่งเริ่มทำมาไม่กี่ปี แต่ก็ไปได้ดีพอสมควร

ซานโดรเองก็สับสนเพราะรู้ว่าฉันไม่ชอบธุรกิจของครอบครัว” ทาร่าเล่าถึงการเริ่มต้นธุรกิจของเธอในวงการแฟชั่นให้ฟังด้วยสีหน้าสุขใจก่อนจะเสริมต่อ “ความจริงฉันนั่งคิดตลอดทางที่กลับมาโรม ว่าอยากให้แพ่งไปเดินแบบเสื้อผ้าที่ฉันจะออกแบบเอง”

“โอ้ ฉันตัวเล็กเท่านี้ ก็อย่างที่คุณพูดนั่นแหละ กลัวจะทำเสื้อผ้าคุณขายไม่ออกนะสิคะ” พรราวพิลาสหัวเราะเสียงใส แต่ทาร่ากลับทำหน้าจริงจังเมื่อหันมามองเธอ

“ที่ไหนได้ล่ะ นี่เห็นไหม คุณใส่รองเท้าส้นสูงแล้วก็สวยหุ่นดีมาก ๆ สมส่วนจนสาวยุโรปจะต้องอิจฉาเสียวละ ถึงจะตัวเล็กกว่าชาวยุโรปหลายเบอร์ แต่ฉันจะทำเสื้อผ้ามอเดิลให้คุณใส่เป็นไซซ์พิเศษ แล้วเวลาทำขายค่อยทำตามออร์เดอร์จริง ฉันมานั่งคิดดูแล้ว คอลเลกชันใหม่นี้ฉันอยากขายแบบรันตีไปโซนเอเชียด้วย ถ้าได้สาวเอเชียสวยน่ารักขนาดคุณมาเป็นแบบละก็ จะต้องรุ่งแน่ๆ”

“แต่ฉันไม่เคยเป็นนางแบบ กลัวจะทำให้คุณขายเสื้อผ้าไม่ออกเสียมากกว่านะสิ” พรราวพิลาสทำหน้าเหยเกเมื่อเห็นสีหน้าเอาจริงของเพื่อนใหม่

“ตรงกันข้ามละไม่ว่า เสื้อสายตาของฉันถอะแพ่ง ว่าแต่ถ้าฉันออกแบบคอลเลกชันใหม่ คุณจะมาเป็นนางแบบพิเศษให้ฉันได้ไหม” ไม่พูดเปล่า แต่ทาร่ายังเสนอค่าตอบแทนให้สูงจนพรราวพิลาสตาโต

“ว้าว! ยิ่งกับค่าตัวนางแบบอาชีพเสียวนะนี่”

“ก็ฉันชอบคุณมาก อยากให้แพ่งมาเป็นนางแบบให้จริงๆ ฉันจะใช้เวลาสามถึงสี่เดือนข้างหน้านี้ออกแบบคอลเลกชันใหม่ แล้วไม่ว่าตอนนั้นคุณจะอยู่ที่ไหนในโลก ฉันยินดีจ่ายค่าใช้จายในการเดินทางทุกอย่าง เพื่อให้คุณมาร่วมงานแสดงแฟชั่นโชว์กับเราที่นี่ ตกลงไหม”

“เอ่อ...ขอคิดดูก่อนได้ไหมคะ ฉันยังบอกไม่ได้จริงๆ”

พรราวพิลาสออกตัวด้วยสีหน้าลำบากใจ เรื่องทางเมืองไทยจะเป็น

อย่างไรเธอก็ยังไม่รู้ ถ้าบิดาไม่บังคับให้หมั้นกับหม่อมราชวงศ์อัศวราชแล้ว เธอก็อยากขอท่านกลับไปเรียนต่อที่อังกฤษหรืออเมริกา เพื่อกลับไปทำงานตามที่วาดฝันเอาไว้ และหากหนทางข้างหน้าไร้อุปสรรค การมาเป็นนางแบบสักหนึ่งคอลเลกชันเพื่อหารายได้พิเศษนี้ก็น่าสนใจไม่น้อย เธอเองจะมีปัญญาหางานพิเศษดีๆ แบบนี้ได้ที่ไหน ทำไม่นานแต่มีรายได้ดีขนาดนี้ คนมัธยัสถ์ชอบเก็บหอมรอมริบบอกกับตัวเองด้วยความงกเล็กน้อย

“นี่เรามาเป็นเพื่อนกันดีกว่า แพงมีปัญหอะไรส่วนตัวบอกฉันมาได้เลย ถ้าฉันพอช่วยได้ ฉันจะช่วยคุณเอง”

“เรื่องเป็นเพื่อนกันตกลงค่ะ แต่เรื่องของฉันมันยาวนะทาร์่า ที่แน่ๆ ฉันยังรับปากกับเธอตอนนี้ไม่ได้หรอก”

“เอาเถอะน่า ยาวแค่ไหนฉันก็มีเวลาฟัง หรือว่าทางครอบครัวของแพงจะมีปัญหาถ้าเธอมาทำงานให้ฉัน” คำถามนั้นทำให้คนถูกถามไม่รู้จะอธิบายอย่างไร จนทาร์่าต้องยกมือขึ้นโบก

“เอาเป็นว่าฉันให้เวลาแพงคิดสักเดือนก็แล้วกัน หลังจากนั้นถ้าแพงไม่รับงาน ฉันจะได้มีเวลาหานางแบบใหม่ แต่ฉันอยากให้เธอมาเป็นนางแบบให้จริงๆ นะที่รัก”

หลังจากนั้นทาร์่าก็พาแขกของตัวเองไปแนะนำรอบงาน จนพราวพิลาศตาพว่ไปหมด ยิ้มมากจนปวดแก้ม เพราะได้รับความสนใจจากแขกของทาร์่าเกือบทุกคน สงสัยจะเป็นเพราะใครๆ ก็สนใจที่เห็นคนเอเชียหน้าตาแปลกไม่เข้าพวกอย่างเธอ แต่แขกส่วนใหญ่ก็พูดภาษาอังกฤษได้ดีจนไม่มีปัญหาในการสื่อสารเพราะเป็นภาษาที่สองของพวกเขาอยู่แล้ว

ผู้คนทยอยเข้ามาในงานมากขึ้นเรื่อยๆ ขณะที่ทาร์่าเฝ้ามองไปที่ประตูทางเข้าเหมือนรอคอยใครคนหนึ่ง ปากก็ชวนพราวพิลาศคุยจิปาถะไปทั่ว พยายามเก็บข้อมูลให้มากที่สุด ด้วยตั้งใจเอาไว้แล้วว่าจะ

เอาสาวน้อยคนนี้เป็นนางแบบให้แบรนด์เสื้อผ้าของตัวเองให้ได้

“แพงมาที่นี้ยังงัย”

“ฉันนั่งรถไฟมา เดี่ยวตอนขาพลิกก็คงจะกลับวิธีเดิม แต่วันนี้คงจะไม่อยู่ดีก”

“จะรีบกลับไปทำไมละ น่าจะค้างอยู่ด้วยกันเสียที่นี้”

“เกรงใจเธอนะสิ มีงานอย่างนี้ก็ต้องช่วยรับแขก ฉันกลับเองได้ ไม่ลำบากหรอก”

“ลำบากอะไรกัน ที่นี้มีห้องว่างตั้งมากมาย แยกส่วนใหญ่ก็ไปกลับอยู่แล้ว แทบไม่มีใครค้างที่นี้ เว้นแต่ญาติๆ กันเองไม่กี่คน หรือแพงจะไปค้างกับฉันที่อพาร์ทเมนต์ก็ได้ ที่นี้เป็นบ้านของซานโตรเขา ฉันชอบอยู่คนเดียวมากกว่า”

“เออ...ฉันจะลองคิดดูก็แล้วกัน” สาวน้อยตอบแบ่งรับแบ่งสู้ เธอไม่ค่อยอยากนั่งรถไฟกลับไปคืนนี้เหมือนกัน เนื่องจากซักจะครั้นเนื้อครั้นตัวมากขึ้นทุกที

“เฮ้! ขอให้ฉันได้บริการสาวน้อยคนนี้นับว่าได้ไหมทว่า ท่าทางเธอจะเริ่มยุ่งแล้วละ” บัดซึ่งไม่รู้มาจากไหนเข้ามาแทรกกลาง เพราะเห็นวงสนทนาของทว่าใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ ใครๆ ก็สนใจอยากคุยกับน้องสาวของ ซานโตร กัสซีนี่ หรืออยากรู้เรื่องสินค้าแบรนด์ดังของเธอ จนทว่าเริ่มหัวหมุนเพราะต้องดูแลแขกพิเศษอย่างพราวพิลาศด้วย

“เอ้อ...ฉันฝากสักครู่ก็แล้วกัน แพงอยู่กับบัดได้ไหม เดี่ยวฉันมานะ”

“ตามสบายเถอะคะ แล้วค่อยคุยกัน” หญิงสาวบอกเพื่อนรุ่นพี่ ทว่าจึงยิ้มหวานแล้วหันไปทว่าไฮโซคนหนึ่งซึ่งสนใจสินค้าของเธอ

“ซินญอร่า เสิร์พทางนี้คะ เราไปคุยกันที่ห้องทำงานของฉันดีกว่า”